

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל
לְפוּרִים

סֵפֶר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א', בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני מגילת אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות בה, עם כותרות תמצית הענין לכל קטע וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים, ועוד, וסידרנו כל דבר על אופנו, פתחנו כל הראשי תיבות, והוספנו כל המראה מקומות לתנ"ך וש"ס, ועוד.

כַּתְבֵי הָאֲרִיז"ל לְפֻרִים

From the writings of the Holy Ari on Purim

נֶעֱרַךְ עַל יְדֵי הָאֲדַמוּר בִּיהַאֲלֻמִּין, הָרַב שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס שְׁלִיט"א
נְשִׂיא מִפְעֵל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי

By: Rabbi Shalom Yehuda Gross

English comments by: Zion Nefesh

שַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת

Gate of Meditation - Purim

דְּרוּשֵׁי פֻרִים

בְּעֵנִין בְּרַכָּה אַזְרוּזָה שֶׁל הַמַּגֵּלָה

About the closing blessing that we recite after completing the reading.

בְּעֵנִין הַפֻּרִים: הַגָּה גָּסוּז בְּרַכָּה אַזְרוּזָה שֶׁל הַמַּגֵּלָה הִיא זֹמַשְׁיָה מִטְּבִיעוֹת וְאִלּוּ
הֵם: הָרַב אֶת רִיבְנוּ וְהַדָּן אֶת דִּינְנוּ כּוּ, וְהֵם כְּנִגְדֵי זֹמַשְׁ גְּבוּרוֹת הַנְּזֻדְעוֹת, אֲשֶׁר
עַל יְדֵיהֶם יָרִיב אֶת רִיבְנוּ וְיִדְיִן אֶת דִּינְנוּ, כִּי בָּהֶם תְּלוּי הַדָּיִן וְהַנְּקָמָה. עוֹד עַל
עֵנִין עַל הַנְּסִים כּוּ:

כְּאֲשֶׁר רוּצִים לְחַזֹּר פָּנִים בְּפָנִים

וְעֵתָה נָבּוּא אֶל בְּאוּר עֵנִין יְמֵי פֻרִים וְהַמַּגֵּלָה וְהַמְּרָדְכִי וּמַעוֹת מַגְבַּת פֻּרִים
וְהַמְּשִׁתָּה וְהַשְּׂמוּזָה. הַגָּה נִתְּבָאֵר אֲצִלְנוּ בְּדְרוּשֵׁי נִוְקָבָא דְזַעִיר אֲנָפִין וּבְעֵנִין מַעוֹט
הַיָּרוּז כִּי בְּכָל זְמַן שֶׁל הַגְּלוּת עוֹמְדִים זַעִיר וְנִוְקָבָא אַזְרוּזָה בְּאוּר כָּל יְמֵי הַזּוֹלָה,
לוּלִי בְּשִׁיעוֹת הַתְּפִלָּה וּבְשִׁבְתוֹת וְכִיּוּצָא בְּזָה כְּמוֹ שֶׁנִּתְּבָאֵר שָׁם. וְהַגָּה כְּאֲשֶׁר
רוּצִים לְחַזֹּר פָּנִים בְּפָנִים צָרִיךְ שֶׁתְּקַדִּים בְּזוּיַת הַפְּלַת הַדְּוִרְמִיטָא עַל זַעִיר אֲנָפִין

כְּדֵי שְׂתַעֲשֶׂה הַנְּסִיחָה וְתִכְסַּל לְזוֹזֹר עִמּוֹ אַפִּין בְּאַפִּין כַּנּוֹכַח בְּדְרוּשֵׁי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה:

לְקִרְאָת סוּף הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שֶׁל גְּלוּת בְּכָל הָיָה דוּרְמִיטָא

The story in the scroll of Esther and the miracle of Purim was at the end of the seventy years of the Babillonyan exile. The correction of Zeir Anpin and Nukva started and the Israelites were in darkness but in the process of getting out of exile.

וְלִהְיוֹת כִּי עֲנִין מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר הָיָה בְּסוּף הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שֶׁל גְּלוּת בְּכָל כַּנּוֹדַע לְכֵן אִזְּ כָּבֵד בִּימֵיהֶם הַתְּזוּיִל עֲנִין תִּקּוֹן זְעִיר וְנוֹקְבָא כְּדֵי לְזוֹזֹר אַפִּין בְּאַפִּין וּיְנַאֲלוּ יִשְׂרָאֵל. וְעֲנִין הַתְּזוּלָה זֶה הוּא עֲנִין הַדּוּרְמִיטָא שְׁנַעֲשֶׂה אִזְּ בִּימֵיהֶם וְזֶה סוּד הַצָּרָה הַעֲצוּמָה שֶׁהִיָּתָה אִזְּ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָלָיו נְאֻמָּר וְהִנֵּה אֵימָה וְזִשְׁכָה גְּדוּלָה כּוּ, וְאַמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה וְזִשְׁכָה זֶה גְּלוּת מְדֵי שֶׁהוֹזִישָׁךְ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעֲנִינוּ הוּא כְּפִי שְׂאֵז הָיָה זְעִיר אַנְפִּין בְּסוּד הַדּוּרְמִיטָא. וְנוֹדַע כִּי הַמֶּן הַרְשָׁע הָיָה אוֹסְטוֹרְלוֹגוֹס גְּדוּל, כַּנּוֹדַע בְּעֲנִין וַיִּפֹּל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל מִיּוֹם לְיוֹם כּוּ, וּבְפָרְט בְּמָה שֶׁכְּתוּב בְּסִפְר הַזֶּהר כִּי הוּא וְעִשְׂרֵת בָּנָיו כּוֹלְלִים כָּל עִשְׂרֵה קְלִיפִין הוֹזִיעֲצוּם וַיִּדַע בְּזוֹכְמָתוֹ עֲנִין מַעוֹט הַשְּׁנִזּוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ עַל יִשְׂרָאֵל בִּימֵים הָהֵם לִהְיוֹתוֹ בְּבוֹזֵינָת הַשִּׁינָה, וְלָכֵן זִשְׁב וְעָלָה בְּלִבּוֹ כִּי הַמֶּן מוֹכֵן לְאַבְד שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל:

הַמֶּן וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ רָצוּ שֶׁלֹּא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי ח"ו

Haman and Achashverosh didn't want to see the building of the second Holy temple. They were aware that the Israelites were in a state of sleep, darkness (Dormita) and wanted to take the opportunity to annihilate them before they 'wake up' to the Light.

וְזֶה סוּד עֲנִין וְכוּזוֹ הַמֶּן עִם אֲזוּשְׁוֹרוֹשׁ אִם יַעֲלֶה בְּיָדָם עֲצָה זֶה וְהַשִּׁיב לוֹ הַמֶּן יִשְׁנוּ עִם כּוּ, וְדַרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה יִשָּׁן הוּא הַאֲלוּת שֶׁלָּהֶם וְהַמֶּן זֶה. וְלִהְיוֹת כִּי הַדּוּרְמִיטָא הַהִיא הִיא לְטוֹבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁתִּנְסַר הַנְּקֻבָּה מְאֻזְרוּי וַיִּזְוּרוּ פָּנִים בְּפָנִים וּיְנַאֲלוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְכֵן הַתִּיעֲצוּ שְׁנֵיהֶם כִּי בְּמֶן הַהוּא שֶׁהַאֲלוּת שֶׁלָּהֶם הוּא יִשָּׁן יִקְדִּימוּ הֵם לְאַבְד וְלִהְשִׁימֵד שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׂאָרוּ אֶפִּילוֹ מִתֵּי מַעֲט שִׁיחֵי רְאוּיָם לְנִאֲלָה וְעַל יָדֵי כֵּן לֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְנוֹדַעַת עֲצַת הַמֶּן מִן שְׂמִשֵּׁי סִפְרָא בְּנוֹ וְכַתְּבִיהֶם אֵל אֲזוּשְׁוֹרוֹשׁ הַנְּקֻרָא אֲרֵתְנוֹשְׁשֵׁתָא בְּסִפְר עֲזָרָא, עַד שֶׁבְטָלוּ בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרֵאוֹתָם כִּי הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִהְבֹּנּוֹת וְדֵי בְּזָה.

אף בזמן השינה כביכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

The Nukva (female) doesn't sleep and there was a protection on the Israelites. By the merit of Esther they were saved.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוּוּזוּין בן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לזוזור אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה, ובהכרוז יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שינבאר בעזרת השם. וכראות הבן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתעין עם זרש אשתו ושם"ה יועציו כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שם"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולהלותו על העין, הוא זנבה של נזוש המשרף רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם זוס ושלום ככה יעלה יוכל אזור כף לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברזומיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולה מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל בן הצרה הגדולה ההיא כמו שינבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוּוּזוּין דזעיר אנפין מצד נצו הוד יסוד דאימא ונכנסין בנקבא רוזל בהיותה אזור באזור אלא (אף) גם המוּוּזוּין דבנצו הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוּוּזוּין ההם תוף זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לזוין, ובמוזינת הארת המוּוּזוּין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דזעיר אנפין, ובמוזינת הארת מוּוּזוּין דאימא יוצאת רוזל מצד אזוריו, גם עתה יוצאות מרוזל נוקבא דזעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוּוּזוּין הנזכרים תוף הנקבה נתוספה בוזינת הארה שלישית מזה שאין כן בהיותם תוף זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוף זעיר אנפין היה היסוד דאימא נשלים בוזזה דזעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלים בסיום היסוד דזעיר אנפין במיש, ולא היה יוצא מוּוּזוּין ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוּוּזוּין תוף הנקבה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרוז הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מוּוּזוּין ליסוד נוקבא ולזוין ונתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מזה שהיה מתלבש ביסוד דזעיר אנפין הוא בוזינת

הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּזוּינַת מַלְכוּת דְּאַבָּא, וְאִין סָפֵק כִּי הָאָרָה זֵו הַגְּזֵלִית מִמַּלְכוּת דְּאַבָּא הִיא הָאָרָה גְּדוּלָה עַד מְאֹד:

שְׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרֻדְכִי

The root of the soul of Mordechai was from Malchut of Chokmah.

וְהִנֵּה שְׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרֻדְכִי הִיְתֵה מִן הַהָאָרָה הַהִיא, וְלִכְּן עַל יְדֵו הִיְתֵה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָן הַהוּא, וְזֵה גְרַמּוּ בְּשֵׁם מְרֻדְכִי מִמֶּשֶׁ, שִׁאֲמָרוּ רַבּוּתֵינוּ וְכַרּוּנָם לְבָרְכָה שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכִיָּא, מִ"ר דְכ"י, וְהוּא תַרְגּוּם מִר דְרִוּר (שְׁמוֹת פָּרָק ל' כ"ג) וְאִתֵּה קִזּוּ לָךְ בְּשָׁמַיִם רֵאשֵׁ מִר דְרִוּר זִמְשֵׁ מֵאוֹת וְקִנְמָן בְּשֵׁם מִזְעִיתוּ זִמְשֵׁיִם וּמֵאֲתִים וְקִנְהָ בְשֵׁם זִמְשֵׁיִם וּמֵאֲתֵה, גַּם נִקְרָא מִוּר עוֹבֵר, וְהִעֲזִין הוּא כִּי הַהָאָרָה הַגְּדוּלָה הַהִיא הִיא מִר דְרִוּר וְךָ וְנִקְי בְּתַכְלִית הָעוֹבֵרָת מִפִּי יְסוּד דְנִקְבָּא וְלִזְוִין. וְזֵה סוּד פְּסוּק (שִׁיר הַשִּׁירִים פָּרָק ה' ה') וְיָדִי נָטְפוּ מִר כּו' עוֹבֵר:

וּמְרֻדְכִי יָצָא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחִוּר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה וְכוּ' Mordechai was raised to be second to he King. He 'came out' (Esther 8:15) and his level was revealed.

וּבִזְהָ תַבִּין מַעֲלַת מְרֻדְכִי שֶׁעֲלָה לְבְּזוּינַת מַלְכוּת וּמִשְׁנֵה לְמַלְכָּךְ וְזֵה סוּד הַפְּסוּק (אֶסְתֵר פָּרָק ז' טו) וּמְרֻדְכִי יָצָא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוּר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה. וְהַמִּשְׁכִּיל יִבִּין כָּל פְּרָטֵי הַפְּסוּק זֵה עֲנִין יְצִיאָה זֵו מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רְיוּל, וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה מַצַּד עֲטָרָה יְסוּד דְאַבָּא, וְלִכְּן נִקְרָא גְּדוּלָה כִּי הַיְסוּד וְהַזְכָּמָה נִקְרָא גְּדוּלָה בְּסוּד הַגְּדוּל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הִיּוֹתוּ מִשְׁבֵּט בְּנִימִין וְדִי בִזְהָ, וְזֵה סוּד קְרִיאַת הַמִּגְלָה וְגַם הַתְּפִשְׁטוּתָה בַּעַת קְרִיאַתָּה לְטַעַם פְּרָסוּם הַגָּס, וְהוּא עֲנִין הָאָרַת עֲטָרַת מַלְכוּת דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּית וְיוֹצֵאָה לִזְוִין, וְלִכְּן נִקְרָא מִגְלָה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיף לְזְכוּתָהּ וְלְפְרָסְמוּהָ.

מַגְלָה הִיא סוּד שְׁלֶשֶׁה מוֹחִין הַמַּתְגַּלִּים

Numerical value of 'scroll' (without the Yod) is 78 and equal to three times YHVH. It reveals the three leveles of Light that is in Chokmah, Binah and Da'at.

גַּם מַגְלָה בְּלֵא יוּד הִיא עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא ע"ז, כְּמִנְיָן שְׁלֶשׁ הַיּוֹדִית כ"ו כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֶשֶׁה מוֹזוּין דְּזוּכָמָה בְּעֵנָה רַעַת דְנִצְוּ הוּד יְסוּד דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּים שֶׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֵהוּ עֲנִין הִיּוֹת הַמִּגְלָה נִקְרָא אַגְר"ת וְנִקְרָא סִפֵּר וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין כְּתוּרָה שְׁבַכְתָּב, כִּי סִפֵּר הַתּוּרָה הוּא יְסוּד דְאַבָּא הַנִּקְרָא תּוּרָה שְׁבַכְתָּב עוֹרַת

ספר פֵּעִין ו' אַרוּכָה, וְהַמְגֵלָה הַיְחָאָרָה הַיּוֹצֵאָה מוּזוּיָן לְיִסּוּד כְּנֹפֶר, וְגַם הוּא אַרוּכָה בְּצוּרַת ו' וּבְצוּרַת מְגֵלָה אַרוּכָה וְדִי בְהַעֲרוֹת אֵלּוּ אֵל הַמִּשְׁכִּילִים:

גְּדֵל הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

Purim reveal the unification of Zeir Anpin and Malchut that came face to face after the sleep state (Dormita). This event is repeated every year when we celebrate Purim.

וְאַמֶּנֶם הָיִיתָ יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלּוּ זַעֲשִׂים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְכֵן הַסְּפִיקָה לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָה הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּזְמוֹ רָצָה שְׂאוֹתָהּ הַהָאָרָה הַמְתוֹדָשֵׁת בְּהִיּוֹת הַמוּזוּיָן דָּאֶבָּא וְאִיבָא תוֹר הַנְּקֻבָּה בְּזִמְנָה דוֹרְמִיטָה זְעִיר אֲנָפִין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אֲזוּר דוֹרְמִיטָה זוּזוּרִים פְּנִים בְּפְנִים וְהַמוּזוּיָן הֵם בְּזְעִיר אֲנָפִין וְאִין בְּזוּיַת הַהָאָרָה זוּ יוֹצֵאת אֵן כָּל כְּנֹפֶר לְעִיל, וְהָאָרַת מְרַדְכִי מִתְבַּטֵּלָת לְזַמְרִי וְנִעְלָמָת בְּפְנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כִּיּוֹצֵא בְּהֵם אֵף אִם יִהְיוּ זְעִיר וְנִקְבָּא פְּנִים בְּפְנִים הַתְּגֵלָה הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת בְּיָמֵים הָהֵם וְכֵן תִּתְבַּטֵּל. וְהַעֲנֵן הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם כֹּאֲשֶׁר יִכְנָסוּ הַמוּזוּיָן בְּרוּזָל בְּסוּד דוֹרְמִיטָה דְזְעִיר אֲנָפִין אֵף עַל כִּי שְׂאוֹר כֶּף יוּזוּרוּ פְּנִים בְּפְנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת וְהַשְּׂאָר שֶׁם קִיּוּמָת וְנִרְשָׁמָת אֵף גַּם אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּיָן הָאֵלּוּ מִבְּנֵה יוּזוּרוּ בְּזְעִיר אֲנָפִין:

וְזַכְרָם לֹא יִסּוּף מְזַרְעָם

In the future all Torah books will be canceled except for the scroll of Esther because the Light that revealed was great.

וְזֶה סוּד מַה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְזַכְרָם לֹא יִסּוּף מְזַרְעָם (אֶסְתֵּר פָּרַק ט' כּוּז), כִּי אוֹתָהּ הַהָאָרָה הִיא עֲטֵרַת הַיִּסּוּד הַזֶּכֶר דָּאֶבָּא הַנְּקֻבָּא זְכָר כְּנֹדַע וְזַכְרָם זֶה לֹא יִסּוּף מְזַרְעָם בְּיָמֵי הַפּוּרִים שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֹפֶר. לְכֵן לְעֵתִיד לְבֹא כָּל הַסְּפָרִים יִתְבַּטְּלוּ זוּיָן מִמְּגֵלָת אֶסְתֵּר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הָיָה גֵס גְּדוּל כֹּהָה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְכֵן בְּיוֹם טוֹב לְהַתְקִים הַהָאָרָה זוּ אֵף אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּיָן מִן הַנְּקֻבָּה אֶלָּא בְּיָמֵי הַפּוּרִים בְּלְבָד, וּבְזוּיַת זוּ יֵשׁ יִתְרוֹן גְּדוּל אֵל פּוּרִים עַל כָּל שְׂאָר הַיָּמִים אֶפִּילוּ בְּשִׁבְתוֹת יוֹם טוֹב:

כְּדִי לְקַיֵּם הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת צְרִיף לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מַצּוֹת
מְגֵלָה לְגִלּוֹת אֶת יִסּוּד דָּאֶבָּא

To connect to the light that is revealed in Purim we need to fulfill the three actions.

re-reading of the Megila (Scroll), meal and gift for the poor.

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לזוּוּיִן בְּגִילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא לרחל

Gifts to the poor draw light from Chokmah to Malchut.

והנה צריכות שתי בוזינות אנורות, והם אלו הראשון בוזינת ההארת היסוד ההוא דאבא ברזול לצרף תקון בגין פרצופה, כי לכן נכנסים המוזוּוּיִן הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רזול נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקיים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה הגמלה למעלה. ובוזינה השנית היא, כי אזור שנתקן פרצוף רזול עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוזוּוּיִן עצמן שכל המתלבשין תוף פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקיים הארה הנזכרת במוזוּוּיִן שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוזוּוּיִן דאבא ואיבא אזור הדורמיטא ותזוזר פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוזוּוּיִן ההם קיימים במוזוּוּיִן שלה ולא יסתלקו לזמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמחה - המזחין דרחל

Meal draw the light from YH that is Chokmah and Binah.

וענין זה תלוי בקיום מצוה אזורת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוזוּוּיִן של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים בבוזינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתייה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתייה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתה נמשכין לה מוזוּוּיִן הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הפולל, לרמז כי אלו המוזוּוּיִן של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדני:

אסתר

The name Esther conceals the inner light of the Y of ADNY

גם אסת"ר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדני במלואו הוא תרע"א והנה שם

אֶסְתֵּר זֹסֶרֶה י' וּבְתוֹכָהּ מִסְתַּתַּרְתַּר הַנִּזְקָהּ הַפְּזִימִית עֲצֻמָּה הַנִּזְקָרָאֵת י' שֶׁל אֲדֹנָי
הַנִּזְקָרָאֵת אֶסְתֵּר עַל שֵׁם שְׂמִסְתַּתַּרְתַּר:

עד כאן הגיעו דרושי הרב וז"ה בשער הפונות
עד כאן הגיעו דרושי הרב וז"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבאר
מפי הרב זכרוננו לברכה, ושמא רמז לענין הארת יסוד הדכורא הניתן ליסוד
הנזקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד פנלע"ד. אמר שמואל עד כאן
הגיעו כל ספר הדרושים של הרב וז"ה ולא הפלתי דבר אזור מדבריו ארצה,
תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

Giving gifts and food for the poor and for friends connect Yessod of Chokma to Yessod of
Zeir Anpin

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אזור ושתי מתנות
לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תנו אנות,
ובאביונים שתי אותיות תנו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר
הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלפש בתוך יסוד דאימא,
לכן אמר מנות בתנו אזור כי אות תנו מצד הנזקבא, באפן כי שתי מנות הם אזור
מצד אבא שהוא מינ' דמנות כאשר ידעת, ואזור מצד היסוד דאימא כנזכר
לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם
היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך
הזעיר אנפין כשיורד בנצירה שנאמר עליו שלף איש זעלו ונתן לרעהו (רות פרק
ד' ז')

מתנות לאביונים

The gift for the poor support Netzach and Hod

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תו"ן, כי הם מצד הנזקבא, והם
שתי מתנות לשני אביונים שהם נצחו הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד
הערבה לא ריון ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטות:

כל הפושט יד נותנים לו

On Purim we should not ignore people that ask for charity.

וגם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי הזוול אשר הוא יסוד דועיר אנפין צריף לראות לבי נותן הצדקה, אבל עתה שהוא יסוד האפא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים:

חזיב אינש לבסומי בפוריא

The sages said that we should get drunk on Purim in order to elevate sparks of light from the Klipah.

ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה חזיב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו', הפונה הוא כי לעולם תוף הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומוזיה אותה, ולכן צריף לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ שהוא אור, ולכן צריף לומר בלא פונה אזור שהוא שפור ויפא מרעתו, שאם יהיה זוס ושלום בכונה יאיר גם אל הקליפה זוס ושלום. ונלעד כי כשאנו ממשיכין אור מוזו הבינה ברוזל על ידי שתית מין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כוז להאיר גם אל הניצוץ שהוא אשר בתוף הקליפה:

שתיה מרבה מאכילה

When we eat we meditate on YH as יה יח and consider them of Chokmah, 72. when drinking meditate the same letters but consider them of Binah, 63.

וצריף לכון באכילה בשני אותיות י"ה דיודין, ולכון שהם של ע"ב, ובשתיה לשני י"ה של ס"ג, שעולים כמנין יין, כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, ולכון להמשיך אליה מוזוין דזכמה על ידי אכילה, ומוזוין דבינה על ידי שתיה, ולהיות כי הנקבא גוברת מוזוין בינה גובר, ולכן צריף השתיה מרבה מן האכילה. וזהו אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ע"ת י"ה. רצה לומר, שימשכו אליה המוזוין אשר כולם בסוד י"ה, כמבואר אצלנו במקום אזור שהם בסוד זכמה ובינה הנקרא י"ה י"ה, כי הדעת שילה היא ק"ל ולית בה אלא גהירו דתרין מוזוין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אזור:

אסתר בגימטריא שושנה

Esther numerical value 'Rose'.

אסתר בגימטריא שושנה, גם אסתר בגימטריא תרע"א, כמנין אדני במלואו, הפונה הוא כי פשישראל עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים או הארה משני

סוד היין מהחברים

The Secret of wine that we drink on Purim is reference to Gevura. The miracle was that the Israelites could kill the hated of the other side. The joy is expressed in wine.

(מהחברים: ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומז בגבורה. לכן הייס בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמוזה הוא ביינ):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה או בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של זעיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אזור מפור ומפרד (אסתר פרק ג' ז'). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא זעיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורועה לזוזר פנים בפנים לזוזר ולבנות בית המקדש פעם שנית (וזהו (אסתר פרק ו' א) גדרה שנת המלך, מלכו של עולם, כי זזרו המוזין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א), דהינו שנהפך הוא על ידי אבא, הנקראת הוא, ונתלבנו ונתמתקו דיינו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימי זוס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצו הוד יסוד אבא נכנסין תוף רזול, בהיותה באזור הזעיר אנפין, היה גם הנצו הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוזין תוף זעיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אוחת של רזול מאזוריו של זעיר אנפין, ואזור מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רזול שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בזינה אזורת זודשה לצמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוזין תוף זעיר אנפין, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוזין תוף זעיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוף זעיר אנפין במשי, בסיום יסוד זעיר אנפין, ובתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוזין הם ברזול, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ובתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצו הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ובתפשט זווין מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוף היסוד שלה, והנה מתגלה למטה לצמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

The light of Yessod of Chokmah is revealed to Malchut and Mordechai with his purity draws from that light.

אמנם בזווגת הארה זו לא נמצא בזעיר אנפין ככל בשיום זמן, לטעם הנזכר לעיל שיסודו ארוך, אמנם זאת בזווגתה של יסוד דאבא, שמתגלה לזווג מיסוד דרוזל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בזווגת מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברוזל, כי מרדכי בא מאותו הזווגתה, ובשם יונק שרש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא יך ונקי וב"ר, (ספרים אחרים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר יך ונקי) משה אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואעבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אעבעות שהוא מר עובר, (שהם זכמה בינה דעת דאבא ואמא, אזור כה מתלבשים בנצחו הוד יסוד שלהם בנקבא) כי הם עוברים ויוצאים לזווג, על כפות המנעול, והבין זה. (ספרים אחרים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אחרים: ובראשי אעבעות, כי שם פרקין עליונים דאריף אנפין, אשר שם זכמה בינה דעת דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצוח):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי God gives us the opportunity in Purim to connect to that special light revealed by Mordechai. The Light of the miracle of Purim appears every year for us. Because this light is higher than the one on Shabbat and Holidays, it will keep coming even after the Final Redemption.

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרע מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שיתבטל בגין פרעוף נוקבא הנקרא רוזל, ולא יבנה בית המקדש זוס ושלוש. והשם יתברך ברוזמיו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתזוזה, שכמוה לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן דרומיטא, אמנם אזור כה בשם זוזורים פנים בפנים, ומסתלקין הנצחו הוד יסוד דאבא ואמא, עם המוזוין מן הנקבא רוזל, וזוזורין ונכנסים תוך הזעיר אנפין כנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אזור היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא היתה, לא בשפת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו

זכרונם לברכה כל המועדים עתידים לבטל, זווין מן הפורים, שיאמר וימי הפורים לא יעברו וכו' (אסתר פרק ט' כז), והבן מה שיאמר לא יעברו מתורה, כי תמיד נשאר הארה זו בזמן הזה של ימי הפורים, ולא תבטל אף גם בזוהר תורה ועיר אנפין פנים בפנים, כי היא הארה אשר מעולם לא נהיתה כמוהו:

וזכרם לא יסוף מזרעם
זה סוד וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט' כז), פירוש - כי אותו היסוד של אבא, הנקרא זכרם, לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים האלה, יהיה אותו הזכר קיים, ונתגלה אותו הארה:

המגלה היא סוד יסוד דאבא

The scroll of Esther is the secret of the Light of Yessod of Chokmah
זוה סוד מגלת פורים, שלא תבטל, כי אותו היסוד של אבא, הוא סוד מגלת פורים כנזכר לעיל, ונודע כי סוד מגלת התורה, הוא מציאת יסוד דאבא, תורה שבכתב, אותה הארה היתרה היוצאת לזווין של יסוד רזזל נוקבא, נקרא מגלת פורים, שהוא ארוך המיון המגלה בצורתה. והענין הוא, כי כל אותן ההארות לא גסתלקו מן רזזל בזוהרתו פנים בפנים, רק כל הארת ישארו בה, אפילו אזור סלוק המוזוין במנה כנזכר לעיל:

מגלה מלשון גלוי

Megila מגילה, 'scroll' is from the root of גלוי, 'revelation'.
גם מגלה, פירוש לשון גלוי, ופירוש מציאת יסוד דאבא המגלה. גם מגלה זוסר יו"ד, גימטריא ג"פ הו"ה, שם סוד שלש מוזוין דהויות של זכמה בינה דעת דנצחו הוד יסוד דאבא המתגלין בה. (א):
הגהה (א) אפשר, כי לפי שיסוד המכריע הוא, וכולל נצחו הוד, לכן בהתגלות יסוד דאבא, מתגלין גם הנצחו הוד שהם זכמה ובינה דרזזל עתה):

מתנות לאביונים, לתקן ולבנות את פרצוף הנוקבא

The gifts, charity, Tzedakah given on Purim connect us to Yessod and a righteous is the aspect of Yessod.

אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברזזל ביום פורים, לכן אנו נותנין צדקה לעניים, כדי שבכחו הצדקה ההיא, תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד

דאבא הנקרא צדיק, לרוזל הנקראת צדק, וזהו לענין תקון פרוצוף של רוזל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתנוברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא אמנם יש בזינה אונרת, והוא הארת מוזון שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוזון שבה, ולא בסוד תקון הפרצוף עצמו, וזה געשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוזון, והנה זה געשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדמי עם הפולל, שהיא רוזל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוזון, אשר הם פולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אזור. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד הזכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוזון גליפין בה: קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

Reading of the Megilah is to reveal the Light in Malchut

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לזוין מיסוד רוזל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברפת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המוזנות (במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לזוין ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

The Babilonyan exile was 70 years and on that time they corrected the distance they had from the Holy Temple. The process was similar to the creation of Adam and Eve through the sleep and revelation of Eve from the 'rib' (side) of Adam and bring them face to face.

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז הייתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מוזדש על ידי המוזון שיכנסו בה בבריאה. והזוסידים שבאותו הדור, והזורש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבועים שנה של גלות בבבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שזכנסו בה המוזון, נפל שינה על זעיר אנפין, כל אותן שבועים שנה, כנודע בדרושים, שכשהיא צריכה בנין מוזדש, או היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו נצחו הוד יסוד דאבא ואימא.

(כתב הרב בגימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דירמיטא אלא אזור היות פריצוף שלם אזור באזור, ועין בכוונת זסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את היצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתזולת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא

At the end of the 70 years Mordechai came and revealed the light of that correction (mentioned above). The second Holy Temple could be built.

ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין זווין מיסוד המלכות, כי כשהיו נצו הוד יסוד של אבא תוף הזעיר אנפין, היו מלוכשים בהם הנצו הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוף הזעיר אנפין עד הזוזה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אך כשנסתלקו נצו הוד יסוד דאבא ואמא, ונכנסו במלכות פדי לבנותה, נמצא שייסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לזווין ליסוד המלכות, והוויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' יז), כי היה מאותו בוינה היוצאת לזווין:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

The secret of Esther 2:7 is about Mordechai connecting to Malchut to bring the light into it. Not taking Esther as daughter but connecting to the aspect of Vessel.

וזה סוד גם כן לקוזה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברזול, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה זווין מיסוד רזול, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנקבא נקרא אגרת. (אגרת בגימטריא שכ"ה ומנצפ"ה, בלקוטי תורה ספר יזוקאל, ותבין שאז היה קבוץ כל הדינים, פרים זוסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ה, עולה קס"ת, המנצפ"ה עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אזורים, (ספרים אזורים: והשני זוסדים) וכו' גבריאל אשר קסת הסופר בבתניו והאזור בבתניו, כי הם נצו הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שולקו מנצפ"ה מבינה, ומנצפ"ה במלכות, הם גימטריא קס"ת):

הָמֵן הַרְשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זָרַשׁ מְכַשֶּׁפָה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת

Haman was a great Wizard, his wife, Zeresh was a great witch and his ten sons were ten Sefirot of the Klipah. They wanted to eliminate the possibility of the Israelites to connect to the Light of Yessod that will allow them revelation of great light.

וְהִנֵּה הָמֵן הַרְשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זָרַשׁ מְכַשֶּׁפָה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת. וְרָאָה אוֹתוֹ הָאָרֶז הַגְּדוֹלָה, וְהִבִּין שְׂרוּעָה לְוַזוּר הַמְּלָכוּת פָּנִים בְּפָנִים, וְשִׁיזוּזָרוּ מוּזוּזִין נְצוּז הוֹד יְסוּד דְּאָבָא וְאִמָּא לְעֵיר אֲנָפִין, וְלֹא יִשְׂאֵר בְּסוּד דְּוִרְמִיטָא, וּבִזָּה יִהְיֶה גְּאוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, וְלִכְּן רָצָה לְבַטֵּל אֶת הָאָרֶז. וְהִנֵּה הָמֵן גְּיַמְטְרִיא צ"ו, וְאִין צ"ו אֶלְפָּא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא רָאָה זֶה הָעֵינָן מִתּוֹךְ הַקְּלִיפָה, שֶׁהִיא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהִיא בְּעִשְׂיָה, שֶׁעוֹלָה אֶל אֲדָנָי. וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּרוּזְמִי, עֲשִׂיהָ עֲמֵנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּזִמְן הַהוּא, וּבַטֵּל מוּזוּשְׁבָתוֹ. וְלֹא עוֹד, אֶלְפָּא שְׂאוֹתוֹ הָאָרֶז הַבְּטִיזוּנָה שֶׁתְּהִיָּה תְּמִיד בְּזִמְן הַהוּא, וְאִף עַל פִּי שִׁיזוּזָרוּ הַמוּזוּזִין לְמִקּוּמוֹ בְּעֵיר אֲנָפִין, שִׁיִּשְׂאֵר אוֹתוֹ הָאָרֶז הַהוּא בְּמִלְכוּת, כְּאִשְׁרֵי הָיָה בְּאוֹתוֹ זִמְן:

הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל יְסוּד אָבָא

וְזֶהוּ וַיְמִי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה וְכו', נְזָפְרִים וְכו' (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כוּז), דְּהִינּוּ יְסוּד הַנְּקָרָא זְכָר, יְסוּד"ף, יוֹסֵף שֶׁהוּא יְסוּד, מוֹרְעָם שֶׁנְּכַנְס בְּרוּזָל. וּמָה שֶׁאֲמַרְנוּ שְׂאוֹתוֹ הָאָרֶז שֶׁל יְסוּד אָבָא, לֹא הָיָה אֶלְפָּא בְּסוֹף שְׁבָעִים שָׁנָה, אִף עַל פִּי שֶׁבְּכָל לַיְלָה נְכַנְסִים בְּמִלְכוּת נְצוּז הוֹד יְסוּד דְּאָבָא מְלוּכְשִׁים תּוֹךְ נְצוּז הוֹד יְסוּד דְּאִמָּא, אִם כֵּן הָיָה רָאוּי שֶׁבְּכָל לַיְלָה יִתְגַּלֶּה יְסוּד אָבָא, מִכָּל מְקוֹם אִין אוֹתוֹ הָאָרֶז יוֹצֵאת וְנִסְפֶּרֶת אֶלְפָּא לְזִמְן אֲרוּךְ, וְכִזָּה לֹא יֵצֵא אֶלְפָּא בְּסוֹף זִמְן גְּלוּת:

שְׁעַר רֵאשִׁי זוּדֵשׁ זוּנְפָה וּפּוֹרִים - פֶּרֶק ו':

מִצּוֹת פּוֹרִים

עֵינָן מִשְׁלוּז מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנוֹת לְאֲבִיוָנִים. הֵם זוֹסְדִים וְגְבוּרוֹת שְׁבִי יְסוּד אָבָא, וְנִתְנֵן לְמִלְכוּת, וְהֵם מִשְׁתְּלוּזִין מִתְּפָאֶרֶת שְׁבָה לְיְסוּד שְׁבָה, וְזֶהוּ אִישׁ לְרַעְהוּ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כב), וּמִתְנוֹת לְאֲבִיוָנִים, הֵם זוֹכְמָה וּבִינָה שְׁלָה, שְׁנַעֲשִׂיהָ לָהּ מִנְצוּז הוֹד יְסוּד שֶׁל אָבָא, וְכָל זֶה הוּא לְהַגְדִּילָה וְלַעֲשׂוֹתָהּ פְּרִצָן

אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבוזינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואזור כף אנו קוראין המגלה, והפוננה להמשיך אותו הארה ולזוין, וכן אמרו שפושטה וקוראה פאגרת. ואזור כף אכילה ושתייה, והפוננה - שלאזור שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו מומשיכין לה הארת המוזין בהיותה פנים בפנים מבוזינה הגזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לזוין:

צריך לכונן באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין צריך לכונן באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכונן שהוא משם ע"ב, שהוא פנגד מוזן דזוכמה. ובשתייה יכונן לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכונן, שהוא משם ס"ג שהיא בינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוזן בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתייה - ע"ת י"ה. ולכונן להמשיך לה מוזין אלו, מוזן הזוכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומזן בינה על ידי שתייה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוזין, וצריך להיות השתייה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בוזינת גבורה, ומזן בינה גובר בנזקבא, לכן צריך להיות השתייה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגהה"ה: לכן אזורשוש ושיריו שהיתה כוננתן להרס בגין פרצוף נזקבא, היתה שתייה כדת (אסתר פרק א' וז'), אכילה מרבה משתייה, אין אונס, שהוא רמוז לנצחון הוד אותיות ז"ס, וזמש גבורות והשני פוללים גימטריא אונס, וכל זה היתה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי והנה מיה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכונה היא - כי ידוע שיש ניצוץ של קדושה בכל קליפה המזינה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו זיוות ויתבטל לצמרי מיד. (ב)

הגהה

(ב) הגהה"ה צמזו: ואף על פי דאכלו רעים אינן אבא ואיבא, ושיתו דודים אינן

זְעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁפוֹדָא שְׂרִיין, הִנֵּה אִמָּא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה דְנוֹקְבָא, שֶׁהֵם סוּד הַיַּיִן. וְאִבָּא נִשְׂאֵר בְּסוּד הָאֲכִילָה לְמַעַלְהָ, לְכֵן הַשְׁתִּיָּה שְׁנֵגְלָה לְמַטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֲכִילָה שֶׁהִיא לְמַעַלְהָ, עַד כָּאן הִנֵּה"ה:

בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה וְהִנֵּה בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה, אֲנִי רוֹצֵין שְׁנַם לְזֹאת הַנְּצִיץ יִגִּיעַ לוֹ זְיוּת לְעֵצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרֶה, אֲבָל לֹא שִׁינִיעַ כָּל כֶּף לְהֵאִיר לְקַלְפָּה (וְלֹא צְרִיף שִׁישְׁתְּכֵר הָאָדָם בַּיּוֹם הַזֶּה, עַד שֶׁלֹּא יִדַּע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבָרוּךְ מְרַדְּכִי, אוֹלֵי יִשְׁגָּה וְיִתֵּן בְּרָכָה לְאוֹתוֹ יִצְיִין שֶׁבְּקַלְפָּה וְיִתְבָּרַךְ גַּם הוּא, אֲבָל לֹא תִהְיֶה בְּרָכָה כְּנֵגַה שְׁלֵמָה, שְׂאֵם יִהְיֶה כֵן יִגִּיעַ לוֹ הַרְבֵּה, וְיִתְבָּרַךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נִסְחוֹז אוֹזֵר: וְלִכֵּן צְרִיף לֹא־רַחֵם בְּרוּךְ הַמֶּן, לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְיִצְיִין הַהוּא, לְכֵן צְרִיף לְאוֹמְרוֹ שֶׁלֹּא בְּכוּנָה אוֹזֵר שֶׁהוּא שְׂכוֹר וְכֹבֵד יִצָּא מִדַּעְתּוֹ, וְאֵם הִיָּה בְּכוּנָה זֹס וְשְׁלוֹם יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה) וְלַעֲדָ"נִי, כִּי כִּשְׂאֲנוּ מִמְשִׁיכֵין אוֹתוֹ מוֹזֵן בִּינָה בְּרוּזָל, עַל יְדֵי שְׁתִּימַת הַיַּיִן בְּרַבּוּי גְּדוּלָּה, יֵשׁ הָאָרֶה גְּדוּלָּה שִׁינִיעִית זֶה כִּזֹּן לְהֵאִיר גַּם לְנְצִיץ הַהוּא שֶׁבְּתוֹף הַקְּלִיפָה:

מְשֻׁלֹחַ מְנוֹת

עֲנִין מְשֻׁלֹחַז מְנוֹת - אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֹזֵד, וְשְׁתֵּי מִתְנֻנּוֹת לְשְׁנֵי הָאֲבִיוֹנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמִזֶּה בְּרַעְהוּ אֲמָר מְנוֹת בְּתִ"ו אֹזֵד, וּמִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים בְּשְׁנֵי תוּ"ן. אֲמַנָּם כְּבָר יְדַעַת, כִּי הַיְסוּד נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקָר הָאָרֶה יוֹם זֶה, הוּא גְּלוּי יְסוּד אֲבָא, וְהוּא זְכָר בְּהִיּוֹתוֹ מְלַבֵּשׁ תוֹף הַיְסוּד דְאִמָּא, לְכֵן אֲמָר מְנוֹת בְּתִ"ו אֹזֵד לְבָד, כִּי תִ"ו הוּא מַעַד הַנוֹקְבָא, בְּאִפְּן שֶׁהֵם שְׁתֵּי מְנוֹת - אֹזֵד מַעַד אֲבָא, דְּהִינּוּ אוֹתִיּוֹת מִ"ן וְאֹזֵד מַעַד נּוֹקְבָא ו"ת. וְאֲמָר אִישׁ לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אֲבָא, לְרַעְהוּ שֶׁהוּא יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין, כִּי אֵם הִיּוֹת אֲבָא גְּדוּלָּה, בְּהִיּוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם הַיְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין נִקְרָא רַעְהוּ, עַל דְּרַף זְעִיר אֲנַפִּין כְּשִׁיּוֹרֵד לְיַצִּירָה, שְׁנַאֲמַר עָלָיו שְׁלַף אִישׁ נִעְלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ (רוֹת פֶּרֶק ד' ז) וְזֹאת לְפָנִים):

וּמִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים

וּמִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים שֶׁהֵם מַעַד אִמָּא, וְלִכֵּן הֵם בְּשְׁתֵּי תוּ"ן, כִּי הֵם מַעַד הַנוֹקְבָא, וְהֵם שְׁתֵּי מִתְנֻנּוֹת לְשְׁנֵי אֲבִיוֹנִים, שֶׁהֵם נְצִיזוּ הוֹד, שֶׁהֵם אֲבִיוֹנִים, כְּאֲשֶׁר יְדַעַת עֲנִין הַעֲרָבָה, שְׂאִין בָּהּ לֹא טַעַם וְלֹא רִיזוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים אֲבִיוֹנִים, עַד הוֹד הִיא הַתְּפִשְׁטוֹתָם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו
גם בזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין צדקה
לכל הפושט ידו, הענין - כי העבאי של צדקה, הוא היסוד, ובימי הזול שהוא
יסוד ועיר אנפין, צריך לראות לבי נותן הצדקה, כי יש בו אוניות דין. אבל עתה
שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך להתקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין
לו. (צמוז, מכאן לאכל בפורים, שאינו נוהג דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם
בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה
והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם זומש מטבעות, זומש פעמים ג', הרב
את ריבנו והדן את דינינו וכו', כנגד זומש גבורות מנצפ"ך בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה
סוד הברכה של המגלה הוא, כשיאר ברפת המטות המבארים במקום אזור,
ברוך - בביתה. אתה ה' אלהינו - ווסד תפארת גבורה. אשר - בינה. קדשנו -
בסוד התפארת. במטותינו - נצוז הוד. וצנו - על ידי היסוד. על מקרא מגלה -
סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת זווין מן היסוד דאבא, והוא סוד
(אסתר פרק ז' טו), ובמרכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת זהב גדולה מסטרא
דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין. וזה סוד מלפני המלך,
שנתגלה זווין. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו שנאמר ועל עמים ארים נסי
(ישעיה פרק מט כב), הוא הנס הגדול המתגלה בזמן הזה, אשר פמוהו לא
גהיתה. גם שהזוינו ביסוד, וקימנו, בנצוז והוד. וכמא דאת אמרת ואת כל
היקום אשר ברגליהם (דברים פרק י"א ו'), והגיענו לזמן הזה, זה המלכות,
שהגיענו אל שלש הנצפ"ך לעיל, שהם נצוז הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לזווין,
ודי בזה עד יערה עלינו רוז מברום:

ברפת המגלה מהחברים
מהזכרים: ברפת המגלה, דע, כי שרש המן הגיה מן הקליפות, שפגגד ועיר
אנפין דבריאה. ואות ה' מורה כוז זומש גבורות דמנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על
שני הראשונים היותר קשות:

זָרֵשׁ

וְזָרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ הָיְתָה מְשׁוּרְשֵׁת מִן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצֵפ"ר. וְסִימְנָה ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצֻמָּה בֵּת שֶׁבַע שֶׁל הַטְּמָאָה, בְּסוּד ז' תְּזוּלָּה שֶׁמָּה שֶׁהוּא נִגְדָּר דִּין שֶׁל שֶׁבַע שֶׁנָּה בְּפִרוּטְרוּט בְּסוּד מוּסִיף גְּזֵרַע, הֵם ז' דְּזָרֵשׁ, וְהֵם מִתְרַבּוֹת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמִסְפַּר זֻמְשׁ מֵאוֹת, הָרִי אֶלּו ר"ש דְּזָרֵשׁ, סוּד הַדִּינִין שֶׁל אֲזוּרִים דְּאֵלֵהִים בְּרַבּוּעַ, וְשֶׁל מְלוּמִם בִּינְדִיין:

חֲכָמִי

וְזוּכְמִי שֶׁרְשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצֵפ"ר, שֶׁהֵיוּ תְּזוּלָּה אוֹהֲבֵיו עוֹזְרִים וּמְזוּזִיקִים לְרִשְׁעוֹ, וּכְשֶׁהִתְזוּזוּ לְהַמְתִּיק בְּסוּד יָמִין י"י רֹמְמָה (תְּהִילִים פֶּרֶק קִיזו ט"ז), נִקְרְאוּ זֻכְמִי. וְהוּא זֹשֵׁב לְהַשְׁוִיֵּת אֶת מִרְדְּכִי, שֶׁהִיָּה מִיְסוּד אֶבָּא וּמִתְפַּשְׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי ע"ץ גְּבוּהָ, וְכִלָּה הָיְתָה גְּבוּהָ זֻמְשִׁים אִמָּה, רְמוּזָה לְה"ה דְּאִמָּא, אֲשֶׁר יְסוּד אֶבָּא עוֹבֵר דְּרָךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לְכֵן צָרִיף לְכֹנֵן בְּבִרְכָּה רֵאשׁוּנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה

וְהַפִּיל פּוּר (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כַּד), פִּירוּשׁ - שְׁזַעֲן ו'. הָרְמוּזָה לּוֹ בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר, גִּימְטְרִיא מִנְצֵפ"ר, כְּדִי לְסַבְּבוּ בְּגִבּוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי פְּעָמִים קָבַ"ג יֵשׁ בְּאִמָּא מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, עוֹלִין גַּם כֵּן פּוּר, עַל כֵּן קָרְאוּ לְיָמִים אֵלֶּה פּוּרִים (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שֶׁבְּבִינָה נְשִׁתְּתַפָּה לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָּה עַל יְדֵי אֶסְתֵּר, שֶׁהִיא יְסוּד דְּאִמָּא, לְכֵן צָרִיף לְכֹנֵן בְּבִרְכָּה רֵאשׁוּנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה, בְּהַגִּי"ה נְקוּד פִּתּוּז שׁוּרְק שׁוּרְק צִירִי, כִּי מֵאֶבָּא שֶׁהוּא י', וְנִקְדָּה פִּתּוּז, יוֹרְדִין זֻמְשִׁה וְזִסְדִּים סוּד ה' רֵאשׁוּנָה, מִיְסוּד דִּינִיָּה הָרְמוּזָה בְּנְקוּד שׁוּרְק, וּמִתְפַּשְׁטוֹת לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא ו', לְיְסוּד שְׁלוֹ, שֶׁהוּא גַּם כֵּן שׁוּרְק. וְהַכֵּל עַל יְדֵי אִמָּא, מִמְּלֻכּוֹת דְּיְסוּד שְׁלָה, שֶׁהִיא אֲזוּרֻנָּה, וְנִקְדָּה צִירִי מֵאִמָּא:

נְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה

וְנְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה, הַהַגִּי"ה זְכָרִים בְּזוּרְק, וְנִקְבּוֹת בְּקַבּוּץ, לְכֵלֵל בְּנֵס זֶה נְצוּז הוּד. וְאֵף עַל פִּי שְׁעָקְרוּ בְּנְצוּז, וְזִנְכָה בְּהוּד, מִכָּל מְקוּם הָרִי אֶבָּא וְאִמָּא שְׁנִיָּהן גְּתִינְזוּדוֹ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אֶבָּא סוּף הַתְּפַשְׁטוֹתוֹ בְּנְצוּז, וְאִמָּא בְּהוּד:

וּבְהַגִּי"ה שֶׁל שְׁהַחֲיִינוּ

ובהוי"ה של שהווינו, צריף לכון בב' הויות, ראשונה לשלמותו. וזד, כולו זזול"ם
שהוא אור ונקוד זעיר אנפין, וא כולו זזירק שהוא נקוד נצזו, שהוא ה"ה עקר
הגס. ודע, כי בכל שהווינו, צריף לכון בב' הויות, ראשונה לעולם זזול"ם,
והשניה לפי הזמן:

בברכה אחרונה
ובברכה אחרונה, בפתיחתה, צריף לכון כל האותיות ההוי"ה שב"א, שהוא נקוד
גבורה, לרמוז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש זזמש פפולות, נגד
זזמש גבורות מנצפ"ה. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דיננו, לגבורת
אמא. והגוקם נקמתנו, לגבורת זעיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול,
לגבורות לאה ורוזל. ובזויתמתה, יכון לרוזל, בהוי"ה בנקוד אלהים, בסוד כוס
ישועות אשא (תהילים פרק קטז יג), וזזמש עלין תקיפין דסזורין לעושנה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

The Holy Names are concealed in the scroll of Esther in the initials of words and in the letters that ends the words.

וצריף לכון בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא וכל הנשים יתנו, ראשי
תבות הוה" (אסתר פרק א' כ). לבדו ענתה המלכה ושתי, סופי תבות והה"י
(אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפני ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק
א' יז). "ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק
א' יט). "יום ובמלאות הימים האלה, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' ה).
יהודי היה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהו"ו (אסתר פרק ב' ה). כי כלתה
אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות
היה"ו (אסתר פרק ז' ז). "בוא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר
פרק ה' ד). זה איננו שנה לי, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' ג). וגדולה
למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג) ויאמר. יצא מלפני
המלך ופני המן, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). עד כאן י"ב הויות. ג'
שמות של אהו"ה) "אזשדרפני המלך ואל הפוזות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר
פרק ג' יב). (ספרים אזורים: "המלך והמן אל המשחת ראשי תבות אהו"ה
(אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו'
יא). "אל היהודים ואל האזשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ז' ט).

ד' שמוות אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' וז).
הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים
המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי
תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמוות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות
המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' וז). המלך וישנה ואת,
ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התר ויגד, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אזורים: ותמאן המלכה ושת, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אזורים: והשרים ויעש המלך, ראשי
תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר
פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות
ה' שמוות של ה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק א'
כב). ובה הנערה באה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה
לקוזה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות ה"ה
(אסתר פרק ב' יא). הפורים הואת השנית, ראשי תבות ה"ה (אסתר פרק ט'
כט) ותכתב אסת). יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא
ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). יתנו
יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות
שד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אנושורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א'
יט). מרדכי להסיר שקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה,
סופי תבות לכ"ה (אסתר פרק ז' וז):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

Haman used a name of God in reverse order to bring judgments on the Israelites but Esther reversed it back transferring judgment to Haman and remedy to Israel.

טעם הסכמות המן, לגור העזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר זודשים, מפני
כי שנים עשר זודשים הם נגד שנים עשרה צרופי הו"ה, והוא הזודש הזה אשר
צורפו הו"ה" בהפר, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפר, ו"ה איננו
שון"ה ל"י, סופי תבות הו"ה" (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרזומים,
והזכירה הו"ה ב"ש, "יבא המלך והמן" היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה'

ד. והקדוש ברוך הוא הסכים עם אסתר בבזוינתה אותה, רזומים לישראל. ועם
המן לבזוינתה אותה, דין להמן, נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז ז), סופי תבות יהוה רזומים בישר, ראה כי
כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי
תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשיתוף ב' שמות אלו, נפעל הכל י"ה
ו"ה, כנודע אם עונות תשמור יה אדני מי יעמוד (תהילים פרק קל ג), והבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, וכוה יש במגלה הרבה ויין. גם העמוד שהוא בזוינת וי"ו, לרמוז
להוד שהוא בזוינת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המן במגלה, וכן יש נ"ד
אותיות בעשרת בני המן (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט ט')
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני י"א
"ביד אזוי, ביד גימטריא דין, וראשי תבות המן (עין בכ"ו ז"ג סימן י"א):

שלש עשרה מדות הרחמים

Mordechai was from the Right and Yessod of Chokma, Esther was Yessod of Binah.

numerical bvalue 314 שדי, a name that protects our prayers and dwellings.

משם הרב זלה"ה: והנה צריף אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויות שהם
ברישיא דזוורתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה
לומר מי אל כמוה וכו', וגם אל רזום וזנון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת
ב"ש אל רזום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא,
ומאבא לאבא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואזר כף נכללין ביסוד
אבא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו
יסוד אבא, וידעת כי יסוד אבא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עודף ויוצא לזוון
לתוך זולל של הגוף דזעיר אנפין, ומרדכי בזוינת יסוד אבא, ואסתר בזוינת יסוד
אבא, הינו דמלכות דיסוד אבא, ומרדכי דיסוד אבא עצמו, וכוה היה נקרא
מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלגל זומשה זוסדים בפום
אמה. וביסוד זה יש ביה בזוינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבזוינת
בנימין, כזה היה לו הצער הגדול הזה בנימין, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב דין,

אָלס שײַנע זאָה בּמקומו, מױפּני שײַמיין מױפּפּהוּ. וּבױזנױט זױ של בּױמיין שײַהוּ
שײַדײַ, לְכֵן מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי עוֹלָה שײַדײַ:

מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר

וּלְהַיּוֹת שײַמְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבּױזנױת אֲלוּ שײַלְשָׁה עֶשֶׂר תַּקּוּנֵי דִיקְנָא, וְאֲלוּ שײַלְשָׁה
עֶשֶׂר תַּקּוּנֵי דִיקְנָא הֵם שײַלְשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹי״ת דְּשִׁמוֹת ע״ב כְּמִנְיַן תַּתְקַל״ו, שײַכֵּן הוּא
מִנְיַן מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמְרַדְכֵי מֵצֵד זּוֹמֵשׁה זּוֹסְדִים, וְאַסְתֵּר מֵצֵד זּוֹמֵשׁ
גְּבוּרוֹת, וְכֹהֵה הֵם כּוֹלָל בִּיזוּד עֶשֶׂר הַיּוֹי״ת, וְזּוֹמֵשׁ הַיּוֹי״ת שײַהֵם זּוֹמֵשׁה זּוֹסְדִים,
כּוֹלָם בּנְקוּד קָמִיץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קָמִצִין, וְקָמִץ הוּא י״ו, ס״ה הַקָּמִצִין שײַל הָעֶשְׂרִים
אוֹתִיּוֹת, גִּימַטְרִיא שײַךְ, וְזּוֹמֵשׁ הַיּוֹי״ת עֲצָמָן גִּימַטְרִיא ק״ל, הָרִי הַכּל ת״ן, וְזֶה סוּד
י״י יִתֵּן הַטּוֹב (תְּהִלִּים פֶּה יג), רְצָה לּוֹמֵר, שײַגָּם זֶה הַיּוֹי״ת שײַהוּא בּוֹעִיר אֲנָפִין, כִּשֵׁהוּא
מִלֵּא מִן הַמּוֹזוּזִין, שײַהֵם בְּסוּד יוּדִי״ן, בְּסוּד שײַלְשָׁה טָפִין, אֲזִי הוּא מִקָּבֵל ה״ס,
שײַהֵם זּוֹמֵשׁ הַיּוֹי״ת הַנְּזָכְרִים לְעֵיל, עוֹלָם ת״ן, וְהֵם בּױזנױת טוֹב, שײַהוּא הַיּוֹסוּד,
וְהֵינוּ שײַאמֵר ה׳ יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימַטְרִיא י״ו, הֵינוּ הַיּוֹסוּד:

הַחֲסָדִים הַמְּמַתְקִין הַגְּבוּרוֹת

וְזּוֹמֵשׁ גְּבוּרוֹת הֵם זּוֹמֵשׁ הַיּוֹי״ת בְּנְקוּד אֲלֵהִים, גִּימַטְרִיא שײַי״ן, וְעִם זּוֹמֵשׁ הַיּוֹי״ת
עֲצָמָן הָעוֹלָין ק״ל, עוֹלָה תְּלַמוּד, שײַהוּא מֵצֵד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהַתֵּר, קָלִים
וְזּוֹמֵרִים. וְשײַנִּיהֵם יוּזֵד הֵם זּוֹמֵשׁה זּוֹסְדִים וְזּוֹמֵשׁ גְּבוּרוֹת, שײַהֵם ת״ן וְת״פ, וְשײַרְשׁ
הַזּוֹסְדִים שײַמְמַתְקִין הַזּוֹמֵשׁ גְּבוּרוֹת, הַכּל עוֹלָה תַּתְקַל״ה, כְּמִנְיַן מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אַבָּא מְגַלָּה מַחֲצִיּוֹ וּלְמַטָּה

וּכְבָּר יְדַעְתִּי, שײַיְסוּד אַבָּא מְגַלָּה מוֹזְצִיּוֹ וּלְמַטָּה, לְכֵן תַּבַּת מְגַלָּה זּוֹסֵר י״, שײַיְסוּד
אַבָּא מְגַלָּה מוֹזְצִיּוֹ וּלְמַטָּה, וְיְסוּד אַבָּא אוֹת י״ שײַבְשִׁים הַיּוֹי״ה, מַתְּפַשֵּׁט עַד יְסוּד
וְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שײַצָּרִיף לְהַתְּפַשֵּׁט הַמְּגַלָּה כְּאַגְרַת לְפָרְסוּמֵי זִיסָא, דְּהֵינוּ
נְצוּז הוּד דִּיְסוּד אַבָּא. וּלְהַיּוֹת שײַמְמַתְפַּשְׁטוֹת, רְצָה לּוֹמֵר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דִּיְסוּד
אַבָּא בּוֹעִיר אֲנָפִין. וּכְבָּר יְדַעְתִּי, שײַעִיר אֲנָפִין דִּיּוֹקָן סָפֵר תּוֹרָה עֲלִיוֹנָה, לְכֵן צָרִיף
לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתַגִּין כְּסָפֵר תּוֹרָה. וּכְבָּר יְדַעְתִּי שײַטְעַמִּים וּנְקֻדּוֹת סוּד
ע״ב ס״ג, וְאֵינָם מַתְּגַלִּין בּוֹעִיר אֲנָפִין מױפּני רַבּוּי אוֹרָם שײַלֵּא יִגְרַמוּ זּוֹס וְשײַלּוֹם אֵיזָה
שײַבִּירָה, וְכֹהֵה מַתְּגַלָּה שײַם רַק מ״ה וּב״ן, סוּד תַּגִּין וְאוֹתִיּוֹת. וּלְהַיּוֹת שײַפְכָּם כּוֹלָלִים
בִּיְסוּד אַבָּא לְבַד, כִּי יְסוּד אַבָּא קָצֵר, וְכֹהֵה אֵין צָרִיף רַק עַמּוּד אַזּוּד בְּמְגַלָּה,

דהיננו זומשה זוסדים ממתקין את זומש גבורות ונעשו אזור:

נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות וכבר ידעת כי גס שאמרנו, הם נצחו הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות, מ"ס שכלוחות בגס היו עומדין, פלומר מ פתוזה בלתי קו סתומה, צורתה ג, וס' הוא ס' של גס, ונצחו ענף זוסד, שיש בו ע"ב ארבעה יודין, זומש דברות פלונו ימין, ויש בו סוד יו"ד דאבא שרש הזוסדים, לזה המ' געשה ג' דהיננו זומשים. ולהיות שישראל זוטאו ביסוד שלהם, ולקונו נשים זכריות, וזותם המלך העבירו לסטרא אזורא, הם שבעים אמות התלוין בסמא"ל, לזה נתגלגל עליהם עון הברית ביין, בזמן סעודות אונשורוש, והיין גימטריא שבעים. וכבר נודע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא על הגויה פאלו השתוזה לעבודה זרה, כי כשכורע לעברה, פאלו כורע לעבודה זרה, לזה הצרכו לקבל התורה שנית, כמה שכתוב קימו וקבלו היהודים (אסתר ט כו), קימו מה שקבלו כבר, היננו סוד הגס, סוד שתי לוחות, כמו בימי משה, בן בימי מרדכי ואסתר נתנו סוד שתי לוחות:

על ידי שיצא האור הזה והאיר ברבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם והנה כבר ידעת ענין הדורמיטא, ובקיעות יסוד אבא לזוין מיסוד רזול, ועל ידי כן שיצא האור הזה והאירו ברבוי בלי פבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם:

הנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה והנה כבר ידעת, כי נצחו הוד דזעיר אנפין, מאירין בה הנצחו בכל קו הימין שלה, בשלש פרקין. וכן ההוד אפילו שהוא באזור, הוי שש פרקין, ונמצא שיש בה שש אורות, וה"ו וה"ו שהם בנצחו הוד דזעיר אנפין, כי הנצחו הוד דזעיר אנפין, הם בסוד ווין, הגזולקים לב, בסוד א' א דצבאות, כזה - א', המתפשטין בקוויין שלה, ויש בהן שני ווין, נגד נצחו הוד. ואות ו' ביסוד זעיר אנפין הכוללם בקו האמצעי שלה, ואות ה' שבין ווין, הוא סוד העטרה הנשפעת מכלם. גם יש בה ה' אורות של שמות, שכל א' יש בהן ג' הדין, הה"ה, שהם בסוד תפארת נצחו הוד יסוד מלכות דזעיר אנפין, שהיא העטרה שבכולם, ולזה באה בסוד

שְׁלֵשׁ הַיּוֹת כָּל שֵׁם, כִּי הַשְּׁפָעֶתָן עַל יְדֵי הַנְּצוּז הוֹד יִסוּד, וְכֹה אִלוּ הַשְּׁמוֹת רְמוּזִים בְּמִגְלָה כְּצֹכֵר לְעֵיל:

ואחר כך כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאָבָא וְאָמָא וְאֶזְרָא כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹזוּזִין דְּאָבָא וְאָמָא, נְשַׁלְמִים וְנִגְעִשִׁין שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הַיּוֹת, שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בְּנִצּוּז אָמָא, שְׁלֵשׁ בְּהוֹד אָמָא, שְׁלֵשׁ בְּיִסוּד אָמָא, וּבְיִסוּד אָבָא הוּא עוֹדֵף מְיִסוּד אָמָא, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בְּיִסוּדוֹ, יוֹתֵר מְיִסוּד אָמָא, גִּימְטְרִיא מְגֻלָּה. וְלִפִּי שְׂאִין אֹרֵז מִתְפַּשֵּׁט בְּיִסוּדָהּ, אֶלָּא יוֹעֵז לְזוּזִין, לְפִיכָּה לֹא נִגְלָה בְּפְרוּשׁ הַיּוֹת אִלוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרֶה בְּדַעְתָּהּ, מוֹדַעַת שְׁבִיִּסוּד אָבָא, שְׁלֵשׁ שְׁמוֹת אֱהוּ"ה. וּמוֹדַעַת שְׁבִיִּסוּד אָמָא, ד' שְׁמוֹת אֱהוּ"ה, וְכָל אִלוּ תְּמַצָּאָם בְּמִגְלָה יוֹצְאִין, כְּצֹכֵר לְעֵיל בְּאֵר הַיִּטִּיב:

תתקל"ה

וְהִנֵּה כְּשִׁינְיָא מְיִסוּד אָבָא, מִתְפַּשֵּׁט בֵּין יְרֻכּוּתֵיהּ, וְלִכֵּן אִין הַיּוֹת עֲצָמֵן זְכַתְבִּין בְּמִגְלָה בְּפְרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְּבוּת וְסוּפֵי תְּבוּת. וְצָרִיךְ אֲנִי לְפָרֵשׁ, שְׂקוּדָם שְׂאִלוּ הָאוּרוֹת דְּאָבָא, זְכַנְסִין בְּרוּזֵל, הֵיוּ זְכַנְסִין תּוּזְלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנְסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֵשׁ הָאָרֶת בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֵשָׁה אֱהוּ"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֵשׁ אוּרוֹת מִהַמוּזוּזִין כְּשִׁהֵיוּ זְכַנְסִין תּוֹף הוֹעִיר אֲנָפִין, דְּהִיגוּ, אֲזוּד שֶׁל הָאָרֶה דְּיִסוּד אָבָא לְאֲזוּרֵי לֵאָה, וְשְׁנַיִם מִהַפְּנִים דְּיִסוּד אָבָא, שְׁהֵם בְּפִנֵּי הוֹעִיר אֲנָפִין, שְׁהֵם בְּזוּצֵי הַתְּפֹאֶרֶת עֲלִיוֹן אֲזוּד הַכּוֹלֵל שְׁנִיחָן לָוָה וְכֹה, נִמְצָא שִׁישׁ בְּלֵאָה שְׁמוֹנֵה הָאָרֶת, אֲרַבַּע הַיּוֹת דְּע"ב, מִשְׁלָבִים עִם אֲרַבַּע קַס"א, וְשְׁנַיִם כּוֹלָלִים שֶׁל הַיּוֹת אֱהוּ"ה, וְאֲזוּד הַכּוֹלֵל אֶת כּוֹלָם, ס"ה גִּימְטְרִיא תִּתְקַל"ה, כְּמִנְיֵן מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר:

שלשה שלובים במלואם

ואותיות שלשה אֱהוּ"ה פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וְשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אוֹתוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת הֵם ע"ה, וְאֲזוּד כּוֹלֵל שֶׁל הַיּוֹת, וְאֲזוּד כּוֹלֵל שֶׁל אֱהוּ"ה, הָרִי ע"ז. וּבְאֶחָדָּן בֵּית שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ן, גִּימְטְרִיא הֶמֶן. וְהַשְּׁלֵשָׁה שְׁלּוּבִים בְּמִלּוּאָם, שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא תִּרְצ"ט, וְשִׁלְשָׁה פְּעָמִים שֶׁל הַיּוֹת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רְצָה לומר פְּשׁוּטִים) וְהֶמֶן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תִּרְצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תִּתְקַל"ה:

מֵרָדְכִי שֶׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא
וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אִיךָ בְּלֹאָה גִתְהוּ בְּהַּ הַמּוּזוּיָן, אֲכָל הֵם דְּרַף הַעֲבָרָה, וְלֹאָה מֵרָדְכִי
שֶׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא, עוֹבֵר מִלֹּאָה לְרוּזוֹל:

הַמְשַׁךְ הָאוּרוֹת בְּלֹאָה
וְצֹא"ל, שֶׁהָאֵרֶת שֶׁאֲמַרְנוּ דְרַף כָּלֵל, הָרֵינִי מִפָּרֵשׁ דְרַף פֵּרֵט, שֶׁהָאֵרֶת הַיּוֹצֵא
מִיִּסוּד אֲבָא, בָּא לְיִסוּד פְּנִים דְרָעִיר אֲנָפִין, וּבְהָאֵרֶת הַיּוֹצֵאת מִצֵּד הָאֲזוּזִיר נִגְדָּה פְּנֵי
לֹאָה, הֵם בְּסוּד שְׁנֵי אֱהִי"ה פְּשׁוּטִים, וְהָאוּר שֶׁבְּנִתִּים דְּהִינּוּ מִהַכְּלִי עֲצָמוּ, רָצָה
לְבוּר מִיִּסוּד אֲבָא שֶׁהוּא בְּסוּד הַיּוֹ"ה, וּכְשׁוֹמְסֵתִלְקֵת הָאֵרֶת זוּ, נִשְׁאָר וְעִיר אֲנָפִין
בְּסוּד דּוּרְמִיטָא, גִּימְטְרִיא מֵרָדְכִי כְּנֹכַח לְעִיל, כִּי מֵרָדְכִי הִנְכַּנְס בְּלֹאָה, וְעוֹשֶׂה
אֵלוּ הַשְּׁתֵי הָאֵרוֹת בְּלֹאָה פְּעַם שְׁנִית, וְיֵשׁ בְּהָ אַרְבַּע הָאֵרֶת אַרְבַּעַה אֱהִי"ה, וְכֵן
יֵשׁ בְּהָ בְּמַגְלַת אַרְבַּעַה אֱהִי"ה רְמוּזִין, וְהַיּוֹ"ה דְּכָלִי יִסוּד אֲבָא נִסְתַּלַּק בְּלֹאָה
שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּשִׁלְשֵׁה קוּוּיָן, וְכָל קוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵשֶׁה פְּרָקִין, הֵם תְּשִׁיעַ הַיּוֹ"ה, וְשִׁלְשׁ
הַיּוֹ"ה דְרִישָׁא זְוִיוֹרְתָא, דְּהִינּוּ רִישָׁא דְלֹא אֲתִידַע, גְּמַעָא שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
הַיּוֹ"ה, הַרְמוּזִין בְּמַגְלַת הַזֹּאת, שְׁתֵּים בְּמִלּוּי ע"ב, גִּימְטְרִיא תַתִּי"ד, וְאַרְבַּע אֱהִי"ה
פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא פ"ד, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז, (וְעַם עֶשֶׂר אוֹתוֹת גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז)
הֵם גִּימְטְרִיא מֵרָדְכִי אֲסֵתֵר, וְהַשְּׁלֵשֶׁה עֶשֶׂר יִתְרִים שֶׁמֵרָדְכִי וְאֲסֵתֵר לֹא הָיוּ
אֲלֵא תַתְּקַמ"ה, (ע"ל תַתְּקַל"ה) תְּסִיר מֵהֶם נִגְדָּה ט' אוֹתוֹתֵיהֶם וְשְׁתֵי תְבוּת מֵרָדְכִי
אֲסֵתֵר וְשְׁתֵי כּוֹלָלִים, לְפִי שְׁאִין לְהֵם עֲמִידָה בְּלֹאָה, תַּכְּף יוֹרְדַת בְּרוּזוֹל, וְלִכְּן
זוֹסְרוּ מֵהֶם הַשְּׁלֵשֶׁה עֶשֶׂר כְּנֹכַח לְעִיל, וּכְבָר יִדְעַת תַּכְּף כְּשֶׁנְּכַנְסִין הַמּוּזוּיָן
בְּלֹאָה בְּדַעַת שְׁלֹה, וְלֵהִיּוֹת שְׂרֵשׁ כָּל הַדַּעַת כְּנֹדַע, נִעֲשֶׂה בּוֹ שְׁלֵשֶׁה שְׁמוֹת
אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָן ית"א, ס"ה גִּימְטְרִיא תַמ"ב, (סְפָרִים אוּזְרִים, אֱהִי"ה דְּהִינּוּ קס"ג קַמ"ג קל"ו
גִּימְטְרִיא תַמ"ב, עַד כֹּאן לְשׁוֹן הָרַב):

אֵלֶּה הַמְצוֹת
בְּרוּךְ מֵרָדְכִי הַיְהוּדִי "Blessed Mordechai hayehudi (Jew)" in gimatria with the
Kolel equal Israel יִשְׂרָאֵל.
מֵהַזְּבָרִים: כְּתִיב אֵלֶּה הַמְצוֹת (ויקרא פרק כו לד), שְׁאִין זָבִיא רִשָׁא לְזוֹדַעִי, מֵהִיכָן
סָמְכוּ לְמַגְלַת אֲסֵתֵר, מִדְּכְתִיב כְּתוּב זֹאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר (שְׁמוֹת יז יא), בִּי"ת סָמְ"ךְ
פ"א רי"ש. וְעוֹד בְּסֵפֶר, בְּמִסְפָּר קָטָן זז"י, וְאַרְבַּעַה אוֹתוֹתֵינוּ גִימְטְרִיא אֲל"ף

קמ"ה, והיגו גימטריא מגלת אסתר עם פולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י,
ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הפולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו
כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי
כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט זושן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם
המדרש:

שאול

Saul, שאול, numerically "אגג מלך עמלק" Agag, king of Amalek. This is the secret of
the seed of Haman that wasn't killed by King Saul.

שאול, גימטריא אגג מלך עמלק, זה לעמות זה. מרדכי בתוספת י' וכולל,
גימטריא ג' פעמים המן, וכשבקש לכולעו ולהשוותו, לקוז הו"ה הפוכה, ובסופי
תבות זה איגנו שנה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שפקשה גאולה, לוקוזה
לעצמה הו"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד'). ומלכא שלם
כד הוא דאין לטב את בגיו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו,
שהם ראשי תבות הו"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר גא רע רשעים
(תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הו"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמנו בשם י"ה
עטרה לראשה, על שם כי בגי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה
אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז'), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד גתאמנה במלואה
הו"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאיגון
האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא
עשר הו"ו"ת ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובגיו, והיגו המן
מן התורה מנין וכו', אכן ס"ר מור המות, שכלם נתלו בבגיון, לכן מיתתו היתה
בסיף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות פיפשה, ועשרים ושבע פים
עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היתה לאזושוורוש (אסתר פרק א' א'), היתה מ"ס
על הארץ (אסתר פרק י' א'), פירוש מאה מדינות פיפשה, והשאר וא"י הם

זימטריא כ"ו הים. מזוה אמוזה את זכר עמלק (שמות פרק יז יד), מ"ם בשנייהן
זוטריקון מיתה. זו"ה זימטריא שלשה עשר, אוז"ה זימטריא ארבעה עשר. מפאן
סמכה אסתר לשאול מאת המלך, שיום י"ד יהיה גם כן יום הקהלה בשושן. עד
פאן מהזברים):

יחזקאל

התקתא אינון, עבד שפונה אמה, פי אמה בכורסייא בבריאה. וזעיר אנפין ועבד
במט"ט ביצירה, ומלכות ושפונה בעשיה. פירוש, פי כל זה בנוקבא דזעיר אנפין,
פירוש, פי אזור המיעוט, נסתרה בכורסייא, ולא נסתרה רק במלכות שבה,
והמלכות שבה עדיין ראשה מגלה, דהיינו כתר שבמלכות שבה, והוא באצילות
שבה לבריאה, והוא עתיק בבריאה, ואמא מקננא בה. ואבא דלא פסיק, ככול
בה. ונשאר כתר שבה מגלה, כדפרשתי. דמות כמראה אדם, והינו בריאה, וזהו
שעפה יחזקאל בבריאה שביצירה, דהיינו דמות כסא ולא כסא, וכן דמות
מראה, ולא מראה הינו מלכות שבה, שהיא דמות ואדם הינו תפארת, וזה סוד
אסתר שנסתרה בכסא:

שבע הנערות הראויות לתת לה

Seven maids of Esther were the aspect of Malchut of Malchut to protect Esther from
connecting to the Klipah. Esther didn't have intimacy with the King. When he wanted her,
a female demon in the shape of Esther replaced her.

ושבע נערות הראויות לתת לה)

(2) ספר אסתר פרק ב

(ט) ותיטב, הם שבע עולמות, דהיינו שבע בזיונות המלכות שבמלכות שבה,
שהם הנסתרות לגמרי, דהיינו רק שלש ראשונות שבהם קצת מגלה, והקליפה
נגד הבריאה, שלא התערב באצילות, דלא יכיל לאתערבא. ובזיונת אוזשורוש
הוא דוכרא שבקליפה, שהיה לו אוזיזה כנגדו, ועל כל זה לא היה משמש בה
במוש, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה שדה נודבון לו כדמות אסתר, דהיינו
מלכות נוקבא דקליפת נגה:

כוס של ברכה הוא בריאה

ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא יז), הינו בינה, ולכן אין נסתר אלא
בבינה. וביום ההוא, שייך גמי בבינה, שהיא געלמת נגד בינה, וביום ההוא

הסתר אסתיר פני ומצאוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הפסא, ויין גימטריא דין זומש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם זומשה זוסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפרדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע זומש גבורות לעולם העשית, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע זומשה זוסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקיץ ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פזוזת י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדני, כי אדני במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, כונה - שישראל קודשי, ועונן אמן, מקבלין הארה משני [שמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא מאריך אנפין, שהוא מן אל כמוה וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, וא הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואו גימטריא ש"ע, והארה הנזכרת לעיל היא תלמידה בעצמת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פנ"ז), סופי תבות אמן, דמאזור שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואמא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רשו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפ"ה, יהיה להם קלון, גם פן גימטריא קפ"ה עם הכולל. ויבקשו שמה, רצה לומר שהוא הו"ה אדני, שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה וזה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שזורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב'), שא"ל אזור דאריך אנפין הוא מוסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי כאילו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון יזיד, אף על פי שנכפלה מלת אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעזב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת

היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה
סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה: כתיב ואלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לר). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על
הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, פתר זכמה בינה לא נשברו, וגם המוזון
דזעיר אנפין לא נשברו, אלא נשארו במעי דבינה. אם כן יפרש אלה - א'
בזכמה, ל' בינה, ה' דעת, שהיא במקום פתר בעצמו, שהוא זמשה זוסדים
כולל זמש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות פתר זכמה בינה, וגם
פתר זכמה בינה דזעיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשברו. אבל
היוצאין מאשר שהוא בינה, שייך לובר בהו וימלה ויבית, מפני שהוא בארץ
אדום, אתר דכל דינין מתערין תמן:

אלה בני

וכתיב אלה בני שער הזורי (בראשית לו כ), אלה פסל את הראשונים פירוש
שער - שנתן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון
ויפסל לזוזות (עין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בזונית אלהים, הנינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי זורי גימטריא אלהים ברבוע, ר.
ועם ז"י אותיות פשוט ומלא, הרי זור"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתזולת ימיו היתה העולם נמשך על
פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבזונית אבא, ובתזולה שהיה באברהם דינין,
רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכלכלם בעצמה להרזויקם מגבול אברהם,
קדם לידת יצזוק. וכן הג"ר גימטריא יצזוק:

הגר

והכוונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק בו, שהיא הם' סתומה, קדם
שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבזונית אבר,
והוא מבזונית מ' וכשלוקנות הג"ר נכלל בו, הנה הוא בזונית ג"ר, והיא מבזונית

ה', ואזור שנתמתק האבר שהוא ג'ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה
הה' ונמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה'
זוסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרפנו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בזינת האצילות
כלה המקפת, והנה האצילות זמנין זככל בשית, וזמנין זככל בארבע. וכתוב
ותקשר על ידו שני (בראשית לו כו), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה,
ז"ה גימטריא י"ב, פי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם
י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצין הזויזונים. וכן זה
גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' ועירא, זה במלוי זי"ן היי, ועם זומש אותיות
שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלא, גימטריא
אל"ף, הרי אלף שעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת הזוט הוא
צורת י' בזוסד, (ספרים אזורים: צורת מ) בזינת האצילות שמקפת היד, נקודה
בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ובפני זה היה אברהם מזיר
אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה
הדין, ונתנה עיניה בעוברתה, כדכתוב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טו ד),
שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא
השעיר עליו (ויקרא טו ט), והקל על ידי זה הדין משרה. ועל אברהם אמרו
רבותינו זכרונם לברכה כתפוז בעצי היער וכו' (שיר השירים ב' ב), כי הוא ממתק
העולם בזוסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל
שרה נאמר (שיר השירים ב' ב) כשושנה בין הזוזים שהם הקליפות, כן רעיתי בין
הבנות, הם זומש גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים בידין
גימטריא ע', וברבוע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם זומש גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמנו כל פחה

Esther received her power from Sarah the matriarch

והנה שרה זינתה קכ"ו שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דועיר אנפין
שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מיה ראתה אסתר למלך על קכ"ו מדינות,
פירוש, מיה הארה גדולה היתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא
הארת, ויהיה מיה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק

ק"ך בתים בלכוד, אם כן איך מושלכת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כוזה:

מלכות היא אסתר

ולמה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה ארז"י ברבוע קכ"ו, (ספרים אחרים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה הזויצונים, וכשיורדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאזשורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצחו תבונה, וזכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, פשהוא עתה דבר זודש בהוד ישראל סבא מכריע בנותים, ומציאות הכרעה ההוא, בזוינת רוזן משה, מאזור דאפא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כף, ויוצא משם רוזן אהרן, שמודונת אמא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוף יסוד אמא:

קין והבל

The name Esther came from the Torah from the verse in Deuteronomy 31:18

ומכאן תלמוד, מהיכן רצה קין לתאומתו של הבל, ולמה לא היתה הוונת לו, כי הוא פעין נשים המסוללות. אמנם פשענס ישראל סבא תוף תבונה, ויסוד שכלו תוף יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה מנין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתיר (דברים לא יז), שייסוד אבא מסתר תוף יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיוצא אור גזלק לכאן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתיר:

ולמה נקראת הדסה, מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין Esther was called Hadasah, a name that comes from the root of 'Myrtal', הדס, that represent the central column. Esther was between Chessed and Gevurah of Zeir Anpin.

ולמה נקראת הדסה מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין, בין זודוי, ששם יסוד ישראל סבא ויסוד תבונה, ושם האור בתוכם, והאור סתום, והוא שתי הוי"ת ושליש עולה ששים, ומפני זה אנו אומרים ששליש הוי"ה זו שמונה, כי מדה טובה מרבה, ולכן השני שלישים המגלים מרבים מסתובבים,

והם שמונה עשרה. וכתוב דורי נסע ונגלה (שעיה לו יב), פרוש דורי, מלשון האיר, מלשון ודר וסוזרת (אסתר א ו), מאי גיהו, פרוש מקבץ מן בוזינת ג' וס' וע', פי ג' הוא יסוד, הכולל זמשה וזסדים בכללות י'. ושני וזסדים ושליש מכסה, וז"ג ושליש תפארת, והם סתומים ומכסים, ועולין ס', וכן ס' סתומה, ואין לה פתיחה כלל. ואזור כף יש בה שני וזסדים של נצוז הוד, ושני שלישי תפארת, הם ב"ן וי"ז, זימטריא שבעים, וזה נסע ונגלה, שאור נגלה בלי כסוי. וסימנה פי עין בעין (שעיה גב ז). וזה סוד ויקרע מרדכי את בגדיו (אסתר ד א), להורות על התפשטות זמשה וזסדים היוצאין מיסוד אבא, מדתו של מרדכי, הינו יסוד ישראל סבא. ולכן צריך לפשט המגלה בשעת הקריאה, להורות על התפשטות הזסדים. ופרש פאהל רעי (שעיה לו יב), פי ברדת נצוז הוד יסוד דתבונה בועיר אנפין, תזלה נכנסין לזכמה בינה דעת שלו, אזור כף ירדו לזרועות וגוף, ואזור כף לנצוז הוד יסוד שפמותם, והעליונים מניזון שרשם למעלה, ותאודתם להתפשט למטה, לכן נעשה שני וזסדים ושליש מכסים, פאהל וסכה שלא ירד האור הרבה. אמנם בעליתו, הוא עולה למקום שרשו, ובוקע, לכן צריך דפנות הסכה המניע לסכה ממטה למעלה, באין מניעה, אבל הסכה רמוז לסכה שלם, לאמא שומכסה לועיר אנפין עד שלישי תפארת, ומונעות האור שלא יתגלה ביותר, רק בענין עלתו מרבה מוזמתה, וכוכבים נראים מתוכה שיראה מלמעלה אשר קצתו לא יהיה סתום לגמרי זס ושלום:

ונחזור לענין מלת הדסה

ונחזור לענין מלת הדסה, פי ה' תבונה, ד' מלכות ס' שני וזסדים ושליש בועיר אנפין המכסים בו כנזכר לעיל, ה' רזול, שליתתה היוצאת מבין רגליה. ומרדכי היה מיסוד ישראל סבא, לקוז אסתר בת דודו, רצה לומר בת אבא, אנוזי של ישראל סבא, שאסתר בת עטרת אבא תוף התבונה כנזכר לעיל. ואזשורוש היה בקלפה, לעמת זעיר אנפין, וזהו ז"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי ביודין זימטריא ש', הרי ר"ש ז"ש, רצה לומר שהיה ז"ש וכואב בראשו, כדאמרינן שהגבורות שהם ר"ש פאמור, והוא היה מתפאר בהם בזוין בשבעה תקונים נגד זעיר אנפין, זור, כרפס, ותכלת, בויג, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנקבא שהם מטות, ואלו הן - זרב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסוזרת. פי יש רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה מגרמה כלום, והוא תקונים הנכללין בה.

ויין בלכות רב (אסתר א ו'), להפך כל התקונים לגבורה:

והשתיה כדת אין אנס
והשתיה כדת אין אנס (אסתר א ו'), והשתיה כדת דגמה לקדשה, כקוף בפני
אדם, וזהו כדת, ד"ת הוא ב' פעמים ע"ב ק"ל, שהם זו"ג, ה' הויות לכל א', הרי
שני פעמים ק"ל. ויש בה ע"ב בוסד כדע, ויין בגבורה, שגם הוא ע"ב, ונרבו
בגבורה שגם הוא ע"ב, בסוד בין שגו, שגהנו מסעודתו, כעין דור המדבר
שאכלו ושתו לפני העגל. אין אנס, גימטריא אי"ק, דהינו אל"ף, שמפניו מתקו
הגבורות:

ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה

Queen Vashti was the Klipah aspect against Rachel and Zeresh was against Lea.

Haman was the tenth after Agag, King of Amalek and was very arrogant with his wealth. He offered 10,000 units of money to draw all levels of judgment as in the 400 men of Esau and 10 champions of Esau. At the end they were all caught and hanged on the Tree to sweeten the judgments.

גם ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה, לכן המן אתרברב בכבוד
עשרו ורב בניו, שהיה עשירי לאגג, לכן רצה ליתן עשרת אלפים כפר כסף,
להמשיך אליו כל עשרה, ושהיו גבורות. כפר כסף, גימטריא ארבע מאות,
בסוד ארבע מאות איש של עשו, וכנגדו בצקלג נמלטו ארבע מאות. והקדוש
ברוך הוא השיב, הכסף נתון לך, שעשרת אלפים ועשרת בניו אלופי עשו, והיו
על עץ גבוה זומשים, כמזין ל"ך. ותפסו עשרה, כולם בסוד אלפין לישראל,
להמתיק הגבורות כולם:

מצוה לשמות זין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין

Mordechai was from the root of Moses and Haman was not able to harm him so he went after the entire nation.

The Chassadim of Chokmah sweetens the wine and we need to

mediate on the seven Y ' in name of the world of Atzilut (Chokmah) and B'riah (Binah) - יוד-הי-ויו-הי-יוד and יוד-הי-ואו-הי

והנה המן מושר כזו ממו"ן דמנעפ"ר, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד אוזורים, כי מהפנים היה מושר המן לישראל. ומרדכי היה מושר משה, ולשלוז יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אזור הרב, וכתוב ביה כי נפל תפול לפניו (אסתר ו' יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הגס על ידי אסתר, שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשנות יין בפורים, כי רבוי הווסדים דאבא, ממתיק היין. ומה שיכון בשתינו, להמשיך היין משבעה יודין דע"ב ס"ג, ישראל סבא ותבונה, לא ישתפר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום יין המשמר בענביו, לא ירעו ולא ישויתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שזוטיה רבה לר' זירא, בעי רוזמי ואתסי, נמי זוריר שקיא, לבטל דינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש למורנו הרב רבי זמים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פנימית הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין. ה' נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמת זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז ירדתי (שיר השירים ו' יא), כי באגוז יש תזולה קליפה עבה ומרה כלענה, ואזוריה קליפה שנית קשה מאד, ואזור כר בפנים יש קליפה אזורת, שמפסיק המאכל. רצה לומר - שהרי אגוז מתזלק לארבעה זולקים, נגד ארבע אותיות השם, וקליפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה זולקים של אגוז, ולא שמסתלקת אותה מפל וכל, אלא שנכנסת ביניהן, וקליפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת זרעו של עמלק. ומלבד אלו השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתביש, גם קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתזולה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה נאמר (יוזקאל א ד') ומתוכם פעין זושמ"ל וכו', וזושמל גימטריא מלבו"ש, ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים זושות פעמים ממלכות, שלפעמים קליפה זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק הקליפה מה שאין כן באזרות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו' וכן נגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נגעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אפה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשיית, אדום וישמעאל, כל אחד כולל משניהן כנגד. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג זוי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שפלה נשים זורפה, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפווה אונת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הבן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שפלה וכו', כן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר נעשה הנס:

ארוממך ה' כי דליתני ותדע, כי תזולה אוזיות האויבים, הוא בשער המדרגה תזותונה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אזורנה מעשרה, והיא ה' שבעים, ונקרא דלת לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארוממך ה' כי דליתני (תהילים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנקבא, במלוי גימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאוזו, עם כל זה לא שמוזת אויבי לי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארוממך, וזהו ארוממך כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמוזת וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אזור, על ידי ו', רצה לומר על ידי שיורד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם עליו נאמר, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירושו - כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם כן פירושו שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק

שְׁהוּא יְסוּד, נֹפֵל בְּמַלְכוּת שְׁהוּא שִׁבְעָה, אִין צָרִיף אַזְזוּר לְהַקְיָמוּ, אַף הוּא קָם
בַּעֲצָמוּ:

וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, רְצָה לֹמַר שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
וְהַמֶּן הָרָשָׁע, בְּעֵזֶן שְׂלֵא הָרַג שְׂאוּל אֶת הָאֲנָנִי, הִיָּה קָם זֹס וְשָׁלוֹם לְכָלוֹת
שְׁזוֹנָיָהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר שֶׁהוּא מְזוּרְעוֹ, לְכֵן הִיָּה מְרַדְכֵי
מִשִּׁתְּדֵל בְּעֵזֶן, וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת (אֶסְתֵּר ה' א'), רְצָה לֹמַר
שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וּבָזָה נִצְוָה יִשְׂרָאֵל, שֶׁקָּדָם דָּוִד וְהִתְפַּלֵּל עַל
זֶה, וְזֶהוּ לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד בְּיּוֹם, וְלֹא יֵדֵם בְּלִילָהּ, עַל דְּרַף אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם,
וְלְכֵן ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֹדְרָךְ:

סוּד אַרְוּמָמָךְ

וְנִלְעָד, שְׁזֵהוּ אַרְוּמָמָךְ, רְצָה לֹמַר לְרוּמָם וּלְהַעֲלוֹת ה' לִי, וְאִזּוּ לֹא יוּכְלוּ
הָאוֹיְבִים לְאֹזוֹ, כִּי יוֹרֵד יְסוּד דְּכוּרָא וּמַעֲלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְסָן שֶׁבְּהִתְזַבְּרוּת ה' עִם ו',
אִין הִקְלִיפוֹת יְכוּלִין לְהִתְאֹזֹז בְּהֵם כָּלְל:

הַמְגִלָּה נִקְרָאת בְּיּוֹם וּבְלִילָהּ

The Megila is read at night and day to elevate Malchut to
Netzach, Hod and Yessod where the other sode can not hold.

לְכֵן הַמְגִלָּה נִקְרָא סִפְרָא וּמְגִלָּה, סִפְרָא נִגְדָּר ו', וּמְגִלָּה נִגְדָּר ה'. זֹסוּד וְדִין, יוֹמָם וּלְיָלָהּ,
לְכֵן נִקְרָאת בְּיּוֹם וּבְלִילָהּ. וּבָזָה תַּעֲלֶה הַמַּלְכוּת הַנְּזַכְרָת לְעֵיל, לְנִצְחוֹ הוּד יְסוּד
כְּנֹדַע, שְׂאִזּוּ אִין הוֹזִיצוּנִים יְכוּלִין לְהִתְאֹזֹז:

יְהוּדִית וְאֶסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נִצַּח הוּד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַתְּכָר, וְאַזְזוּר כָּף כַּל"ם, אוֹתִיּוֹת מְקָרָה, וְזֶה בַּה
שְׁמוֹ וּבַה שֵׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ - כִּי שְׁנֵי פְעָמִים מ"ה, גִּימְטְרִיא מְקָרָה. וְאוֹתִיּוֹת ז"ס הֵם
זִקְבָא, נִגְדָּר יְהוּדִית וְאֶסְתֵּר, זִנְזָכָה וּפּוּרִים, נִצְחוֹ הוּד. וּכְנִגְדָּן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת
דְּתַפְלִין, אוֹזוֹת אַרוּכָה הַשְּׂמֵאֲלִית שֶׁכְּנִגְדָּר הוּד, הִיא זֹפְלָת, לְכֵן נְאֻמָּר סוּמָרָה ה'
לְכָל הַנְּזַכְרִים (תְּהִילִים קְמוּה יד), שְׁהֵם נִצְחוֹ הוּד, שְׁהֵם ז"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנְּזַכְרִים.
וְיָדוּעַ כִּי שְׁלִשָּׁה אַזְזוּרוֹת שֶׁבְּעַמִּידַת תְּפִלָּה, הֵם נִצְחוֹ הוּד יְסוּד, לְכֵן בְּזוּזוּכָה
וּפּוּרִים, אֲנִי אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים בְּהוֹדָאָה, שֶׁהוּא כְּנִגְדָּר הַהוּד, לְכֵן אֲמָרוּ בְּלִשׁוֹן

גם, לכן המן הרשע עשה עין גבוהה נאמה, בעצת ורש אשתו, כי זה לעמת זה וכו'. ונהרגה ושתי תזולה, כדי שתתרום המלכות לאסתרו:

ונוח בחמשה עשר בו והגה מאברהם עד שלמה, היו ט"ו מלכים, והיה הלבנה במלואה, ומלך שלמה בכפה, ודוד המלך היה הי"ד, ודוד גימטריא י"ד, ושפך דמים בידו, ועל זה נאמר בי"ד הרגו בשונאיהן, ובט"ו נזו כולם, שהוא שלמה:

והשמש יצא למזרח דכורא, והלבנה ממערב והשמש יצא למזרח דכורא, והלבנה ממערב, והשמש אינה משנה הלכה, והלבנה משנה, כי היא מתנוודשת, הלו זודש, ובתזולה נראית במערב, ואזר כף מתקרבת למזרח מעט מעט עד ט"ו ימים. ועל זה נאמר, יש דרך ישר לפני איש ואזוריתה דרכי מות (משלי יד יב), והינו השמש שהוא האיש, והולך תמיד בדרך ישר, כי לעולם יוצא ממזרח, ולעולם הוא מאיר באפן אזור. ואזוריתה שהיא הלבנה ההולכת לאזור שהיא משנה הלכה, והם דרכי מלשון רבים, והם דרכי מות, שאזור כף נשארת בלי אור, וזהו וילך לאזור ולא לפנים, וזהו אזור וקדם צרתני (תהילים קלט ה):

הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה והגה כבר ידעת, כי הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה, וכפי מה שתתקרב למערב, מתנוודש אורה. וכשהיא ממש בתזולת הלילה במערב, מקום ביאת השמש, מתנוודש לגמרי, כי השמש בגלגל הרביעי, והיא בגלגל הראשון. ובהיותה ממש נגד השמש, כל האור באזורים, ואין בה שום אור בפנים כלל, כי באזורים היא מאירה לנו, לכן אז יונקים הנוצנים, וזהו נזרו אזור (ישעיה א ד), ויונקים הנוצנים מהאזורים, כי מהפנים אין יכולין כנודע:

מתחלת האור להאיר בפניה והגה בשמתזולת הלבנה להפרד מעט מעט ממערב, אז מתזולת האור להאיר בפניה, עד בט"ו ימים, יוצאת ממזרח אז השמש אל עבר פניה מכל וכל, ואין לה אור באזורים כלל:

הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה

וידע, כי הלכְּנָה נְקֵרָאת סֹהַר, וְנְקֵרָאת יֶרֶחוֹ, וְנְקֵרָאת לְבָנָה, וְגַם הַשֶּׁמֶשׁ יֵשׁ לָהּ שְׁלֵשׁ שִׁמוֹת כְּנֻגָדָם, שֶׁהוּא - זָוָרֶס, זֹמָה, שְׁמֵשׁ. וְהַלְּבָנָה בְּתוֹזְלוֹת זֹהוּשָׁה, נְקֵרָאת סֹהַר, כִּי אֵין לָהּ אֹר בְּפָנֶיָם, אֶלָּא מֵעַט בּוֹזְעִיר, כִּי הַלְּבָנָה נּוֹקְבָא מִכ' עֲלִיוֹנָה, וַיִּדְוַע כִּי עִם הָיִית ה' נּוֹקְבָא, אֵינָה דִין גְּמוּר כְּנֻכָר, וְהוּא שֵׁם אֱלֹהִים, רְצָה לֹמַר הַפָּנִים שְׁלוֹ. וּבַהֲיִוֹת הַשֶּׁמֶשׁ כְּלוֹל בְּשֵׁם י"ה זֹכְמָה וּבִינָה, נֶאֱמַר כִּי שְׁמֵשׁ וּבִמְנָן ה' אֱלֹהִים (תהילים פד יב) רְצָה לֹמַר - נְקֵרָא בְּשֵׁם הַיְו"ה מֵאַבָּא, וְאֱלֹהִים מֵאַבָּא, וְה' אֲזוּרֹנָה הוּא שֵׁם אֲדֻנִי. וּבְתוֹזְלוֹת זֹהוּשָׁה יִנְקַת מֵאַזְזוּרִים דְּאֱלֹהִים, גִּימַטְרִיא ר', וְס"ה אֲדֻנִי, גִּימַטְרִיא סֹהַר. וּכְשֶׁאֵין בְּפָנֶיָה אֹר כְּלוֹל, הִיא סֹהַר, כִּי לָזֶה יוֹסֵף הַצְּדִיק שֶׁהָיָה רֵאשִׁי לְהוֹלִיד י"ב שְׁבָטִים מִבְּזוּיֵינָת מַלְכוּת, וּבַעֲבוּר שֶׁהוֹצִיא י' טַפִּין מִי צְפָרְזִי יְדִיו, שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּפְּזוּ זְרוּעֵי יָדָיו (בראשית מט כד), נֶאֱסַר בְּבֵית הַסֹּהַר י' שָׁנִים, וְלֹא הוֹלִיד אֶלָּא ב', מִנְּשִׂיָה וְאַפְרִים. וְאַפִּילוּ אֶלּוּ, לְפִי שֶׁאֱמַר לְשֵׁר הַמִּשְׁקִים כִּי אִם זְכַרְתִּנִי (בראשית מו יד), גְּתַעֲכַב עוֹד ב' שָׁנִים בְּבֵית הַסֹּהַר. וְזֶהוּ מִנְּשִׂיָה, לְשׁוֹן שְׁכֻזָּה:

וּבְכָל לַיְלָה וְלַיְלָה הוֹלֵךְ וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שֶׁבְּפָנֶיָה, עַד ט"ו יוֹם בְּאַפֵּן כְּשֶׁהִיא זֹשׁוּכָה מִכָּל וְכָל הִיא סֹהַר, וְכִשְׁהִיא מִתוֹזְלוֹת לְהֵאִיר נְקֵרָאת סֹהַר כְּנֻכָר לְעֵיל, וּבְכָל לַיְלָה וְלַיְלָה הוֹלֵךְ וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שֶׁבְּפָנֶיָה, עַד ט"ו יוֹם, שֶׁהוּא מְלֵאָה, וְהֵם בְּאַזְזוּרִים דְּאֱלֹהִים ט"ו אוֹתִיּוֹת, נֶגֶד ט"ו יוֹם. גַּם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים מְלֵא י"ה, שֶׁהִיא מְלֵאָה בֵּן י"ה, שֶׁהוּא גִימַטְרִיא ט"ו. וּמִט"ו וְאַיְלָה, הִיא זֹוֹרֵת לְזֹשׁוּף. וְזֶה סוּד שֶׁנֶּאֱמַר עַל יַצְזוֹק וְתַכְהֵן עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א):

שְׁלֵשׁ קוּיִם

כִּי אַבְרָהָם זֹוֹסֵד עַלְמָה, כִּי יֵשׁ זֹוֹסֵד עֲלִיוֹן, וְזֹוֹסֵד עוֹלָם, וְזֹוֹסֵדֵי דוּד. זֹוֹסֵד עֲלִיוֹן, בְּזֹוֹכְמָה. וְזֹוֹסֵד עוֹלָם, בְּזֹוֹסֵד, כִּי הַנּוֹקְבָא נְקֵרָא עוֹלָם כְּנֻדַע. וְזֹוֹסֵדֵי דוּד, בְּזֹוֹצוּ הוּד, וְהֵם תְּרֵי פְלִגֵי גּוֹפָא, נְקֵרָא זֹוֹסֵדֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וּכְנֻגָדָן - כַּהֵן גְּדוּל, בְּזֹוֹכְמָה. סֵנָן, בְּזֹוֹסֵד. כַּהֵן הַדְּיוּט, בְּזֹוֹצוּ. וְאַבְרָהָם לְקוּזוּ הַכְּהוּנָה מִבּוֹלְכֵי צְדָק, שֶׁהָיָה כַּהֵן לְאֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שֵׁם בֵּן נֹזוּ. כִּי ג' בְּנֵי נֹזוּ, הֵם ג' קוּיִן, שֶׁהֵם זֹוֹסֵד גְּבוּרָה תַּפְאֲרַת, זֹוֹסֵד שֵׁם, גְּבוּרָה זֹוֹם, תַּפְאֲרַת יִפְתָּ. וְכֵן בְּצַד שְׁמַאֲל, לְוִים הַמִּשְׁוֹרְרִים בְּבִינָה, שֶׁהוּא אוֹמַר שִׁירָה בְּפֹה, שֶׁהֵם גִּר, וּבְמִנְגָן בְּיַד גְּבוּרָה, וְכַזֹּר בְּהוּד. (ספרים אֲזוּרִים: וְשׁוֹעַר בְּרַגְלִים בְּהוּד):

קריעת ים סוף

והנה מאברהם יצא ישמעאל, ומיצחק יצא עשו, שהם בקליפות דין ורומים, כי זה לעמת זה וכו', והם לבנה וזומה שבקליפות, מלשון אף וזומה. ובקריעת ים סוף פתיב, והמים להם וזומה (שמות יד כב), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה מה אלו עובדי עבודה זרה וכו'. ובזומה היה רוצה קליפות מצרים לשלוט על ישראל, כי מצרים בני זום מצד הגבורה, ולכן הבן האוהב בני כושי שזור, והשני מצרים הם מעט יותר לבנים, והוא מצד דין שבקליפות זומה. והשם יתברך עושה מהמים זומה במקום זומה, וזומל על ישראל:

אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה

ונזזור לענין, כי ביצחק פתיב ותכהן ענינו מראות (בראשית כו א), כי אזור הזקנה, פדרך שהלבנה אזור ט"ו ימים אחרונים, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה. והענין, כי בבריאת העולם נבראים השני מאורות שוין, וקטרנה הלבנה וכו', ולפיסה אמר הצדיקים יקראו על שמה. והענין, שיש שלש ראשונות ויש קצות וגוקבא מתנות היסוד, ובבריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרנה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה למטה, דהינו לכי ומעטי את עצמה, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו פראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמה וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתזולה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזה שנאמר והיה אור הלבנה כאור הזומה וכו' (שעיה ל כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור הזומה, ויהיו שוין בודושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין במקדם קטרונה. אף מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונזזור לענין, כי בתזולת זודושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מוויצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מוויצות לבד, ומקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה הה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו

השליש מוזיחות, ואם לאו על זה נאמר מצפון תפתזו הרעה (רמיה א יד). אמנם
מוזיחה ג' פתוזו, ויש בה זולון לצד מורוז, ומשם מאיר השמש, זהו ופתוזו זולוני
רקיע:

סוד אות ה' ואות ב'
ועל זה נאמר הכתוב, בראשית ברא אלהים (בראשית א א), כי ב' נברא העולם,
כי גם הב' יש לה שלש מוזיחות, אלא שאין בה זולון, כמו אותה שיש בר'גל
שלישית של ה'. ולכן אמר והארץ היתה תהו ובהו וזושה (בראשית א ב), כי לא
היה מקום לצאת בה האור, ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
(בראשית ב' ד), בה' בראם, ואז היה האור בעולם שבאותה מוזיחה של צד מורוז
שהיא פתוזזה כנזכר לעיל, משם יוצא האור המאיר לעולם:

לעתיד לבא נזכה לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן
ולכן השמש נקרא זורס, אותיות זורס, כשהיה במדרגה התזוזתונה, שנהפך ה'
של סהר לזו' של זורס אותיות זורס, אין לה מקום לצאת בו האור, ועל זה נאמר
האומר לזורס לא יורוז (רש"י איוב מא כב), כי כשנקרא זורס לא יורוז כלל,
והלכנה נקראת סהר, וכשהיא מתרזזת מבערב, אז תכלא אור בפניה, וכל מה
שהולכת למורוז מאירה יותר, עד שבט"ו יום בהיותה במורוז היא מלאה מכל
וכל כנזכר לעיל. ובזורה זוזרת ומזשכת כנזכר לעיל, ועל זה נאמר אני מלאה
הלכתי וריקם השיבני (רות א כא), רצה לומר כשיצאת מבערב, היתה הולכת
ומתמלאת מאור, וריקם השיבני רצה לומר בזורה, נמצאת אזר כף ריקם מכל
וכל, אם כן למה תקראנה לי נעמי, וה' הבור לי (רות א כ), וזוזרתי להיות זושכה
מכל וכל. ולעתיד לבא שתעלה במדרגה עליונה, צדיקים יושבים ועטרותיהם
בראשיהן, אז יהיה אור לעולם, ולא יזורס, וזה אי אפשר כי אם לעתיד לבוא
אי"ה אמן:

שער הפסוקים

מגלת אסתר:

פרק ב':

סוד הנקדה עצמה הפנימית

ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו (אסתר ב' ו):

דע, כי אסתר בגימטריא תרע"א פוזזות עשרה, והוא סוד הנקדה עצמה הפנימית המסתתרת, והיא י' של אדנ"י. כי אדנ"י במלואו עולה תרע"א, ורו"ת הוא מלוי אדנ"י, וכן תו"ר גם כן הוא מלוי אדנ"י, וזה סוד, (אסתר ב' טו) ובהגיע תור אסתר בת אביוזיל וכו':

תהלים פרק כ"ב:

הצילה מחרב נפשי, ראשי תבות המן

'הצילה' מוזרוב נפשי (תהלים כב כא):

(מוזולתו) ראשי תבות המן. וכבר ידעת, כי מזמור זה נאמר על ידי אסתר בענין צרת המן האנגי, ואמרה הצילני מהמן, שהוא מזרע עשו הרשע, שנתברך בזרוב. כמו שאמר הכתוב, ועל זרפך תזיזה (בראשית כו מ). (ע"כ מוזולתו).

שער באמרי רז"ל

מסכת בגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

באמר בגמרא מסכת בגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א) וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הגוברים ובת אונת זקבה, איה אורות המוזזין דועיר אנפין בזוינת סתומה עד מקום הזוזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אונת פכולה מעשר, הרי ס"ג. והם פתר זוכמה בינה דעת זוסד גבורה ושליש תפארת, ואזור כף משם ואיך מתגלים אורות הזוסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן הזוזה ולמטה נעשים לו המוזזין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שערין המוזזין דמצד אבא הגנונים תוף נצוז הוד יסוד דאבא אשר הם נמשכים אל יעקב פנודע עדיין הם נעלמים תוף היסוד דאבא, וכנגד כסוי הנה הוצרף יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כנזכר:

ספר לקוטי הש"ס

מסכת מגילה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב זוזמן לא יאה יהרא לנשי תרתמי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות וזלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוצין ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהלים פג ב), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מעדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נזלקים לשנים זכרים ונקבות שהם זוסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנהגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתזולת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה שרש הגבורות והבל שרש הזוסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א) שהיה משתף מזהבמת הנושע וכו' ותקרא שמו קין (בראשית ד' א), אבל הבל היה טוב, כזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד' א), וקין הוצרך תפלה. והבל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואזר כף זוזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראו בן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכונת יעקב היה להולידו מרוזל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות זזקות, וזהו מה שכתוב בזהר בינה אף על גב דלאו איהי דינא אבל מסטרעא מתערין דינין, והיא לאה בזוינת בינה, וזהו מסטרעא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה זזקות, ואם לא זוטא ראובן במעשה בלחה היה זוכה לכל הגדולות, כמו שתרגום אוינקלוס, וזה

שְׁאָמַר הַכְּתוּב הַלֵּא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתּוֹז זֹטָאֵת רוּבֵין (בראשית ד' ז), רְבוּז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִין בְּרוּזֵל אוֹ בְּלֵאָה אִם יִטִּיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְּרוּזֵל שְׂהִיא רְבוּזָה, וְהַסִּימָן "לִפְתּוֹז זֹטָאֵת" רוּבֵין שְׂרַאשִׁי תַבּוֹת רוּזֵל, וְאִם לֹא, תִבֵּא בְּלֵאָה, וְכֵן כְּתִיב הַלֵּא שְׂהוּא לְמַפְרַע לֵאָה, וְרָצָה לֹאמַר הַלֵּא כִּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מִה שְׂנִרְאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכָל מֵה שְׁמַתְפָּשֵׁט הוּא טוֹב וְדַע כִּי בְּזוּמְשִׁיה זֹסְדִים הַקְּלִיפָה אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכָל מֵה דֹאֲתַפְּשֵׁט הוּא טָב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כֹּאֲשֶׁר יוֹעֲאִים מִרוּזֵל תִּכְף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַזּוּיִצְנִים, אֲבָל לְמַעֲלָה אֵין לְהַזּוּיִצְנִים אֲזוּזִיה בָּהֶם, וְלָזֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכְרוּזָם לְבָרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעֲלָה, וְכֵן מִצֵּינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא זֹטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגֶל הִיתָה עֲבוּדָה בְּבַכּוּרוֹת, וְכֵן הָיָה רֹאוּי רֹאוּבֵין, אֲלֵא שֶׁפָּגַם וְנָתַן בְּכוּרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְזַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ וְזוֹזֵר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּזוּיִצְנוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּזוּיִצְנֵי גְבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רוּזֵב הַזּוּזָה, מִמְּנֵה זֹזֵר הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אִשֶׁת זֹזֵר הַקִּינִי, דְּהֵינּוּ רוּזֵב וְיַעֲלֵ בֵּא בְּעַלִּי, וְזוּזָה בְּזוּזֵר, לָזֶה אָמְרָה: רוּזֵב כִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׂמוּאֵל א פֶּרֶק ב' א), כִּי הִיתָה מִרוּזֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְזוּזֵר בְּזוּזָה, וְזֶה שְׁאָמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרָן לָקִיזוּ לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאֵל (שְׂמוֹת ו' כה):

מְגִלַּת אֶסְתֵּר

זֶה מְהָרֵב רַבִּי זוּיִים וְיִטָּאֵל וְכְרוּזָו לְבָרְכָה: דַּע כִּי סָמְכוּ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכְתִיב כְּתוּב בְּסִפְרָא* (אסתר ט' לב), פְּרוּשׁוֹ הַגָּה בְּסִפְרָ מַלּוּאוֹ כִּזְה בֵּי"ת סָמ"ךְ פֶּ"א רִי"ש עוֹלָה אֶלְף קַמ"ה כְּמַנְיָן מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל. וְנִרְאָה לִי דְצִרִיף לֹאמַר עִם הִ"א אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר זֹסֵר יו"ד:|

מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂבִלּוּחוֹת בְּגֵס הָיוּ עוֹמְדִים מְהָרֵב זְל"ה: מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂבִלּוּחוֹת בְּגֵס הָיוּ עוֹמְדִים. כְּכָר יִרְעֵת כִּי שְׁתִּיהֵן בְּסוּד הַבֵּינָה כְּזוֹדַע, כִּי יֵשׁ לֵאָה וְרוּזֵל, וְכַנְגָדָם לְמַעֲלָה בֵּינָה וְתַבּוּנָה. וּבֵינָה הִיא כְּנַגְדַּ

(א) אולי צריך לומר, "ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונקמב בספר (אסתר פרק ט' לב).

לָאָה, וּתְבוּנָה כְּנֶגֶד רִחוּל. וְהִנֵּה תְבוּנָה יוֹרֶדֶת לְמִטָּה, וְאֶת־לִבָּשֶׁת בּוֹעִיר, וְלִכְן
נִקְרָא אִם עַל הַבָּיִים, וְזוֹ נִקְרָא מִ סְתוּמָה דְרַבִּיעָא עַל בְּנֵהָ. אִךְ הַסֵּמֶךְ הִיא
הַבִּינָה יוֹתֵר סְתוּמָה וְנִעְלָמָה. וְעֵין מֵה שְׁפִתוֹב בְּסִפֵּר עֵין הַזְּוִיִּים בְּשַׁעַר הַפְּלָלִים
פָּרַק י"א מֵהוּ שִׁבְנֵס הָיוּ עוֹמְדִים. גַּם זֶה מוֹהֵרֵב זְלִ"ה:

